

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Naši milí věrní čtenáři,

zdravím vás v novém roce. Je konec února a do nedávna venku mrzlo, až praštělo. Napadla spousta sněhu a vypadalo to, že tomu tak bude napořád. Počasí si s námi pěkně zahrává a dnes je téměř jaro, protože se obrátilo jako nálada z bodu mrazu na slunečno. Ještě si s námi paní zima pohraje, je to drsňačka a jen tak se nedá. Momentálně z ní zbylo pramálo. Ještě cestou do garáže uklouznu na zbytcích ledu, malinko zakleju, když šlápnu do bahňavého marastu, že zase můžu mýt boty, ale vím, že je to jen na chvíli, než sluníčko vysuší všechny louže a loužičky a popožené sněženky a bledule, krokusy a modřence, narcisy a tulipány, aby rozzářily naše zahrady a zahrádky a svými barvami vlily krev do žil.

Náš časopis je ještě plný zimy a vzpomínek na vánoční čas a hory, to proto, že stránky vznikaly v lednu a únoru, kdy po jaru není ani vidu, ani slechu, natož abychom o něm psali. To jste, milí čtenáři, jako uhranutí, ledová královna má úžasnou moc, celé vás pohltí. Ale na stránkách čtyřicetky najdete mnoho dalšího, co vás zahřeje a potěší. Jako vždy se dočtete o našich studentech a jejich zájmech, o kantorech a zaměstnancích školy, doufám, že vás rozesmějí povídky a vyprávění vašich spolužáků, u kterých jsme se v hodinách češtiny tolik nasměli, až se škola otřásala. Přineseme vám mnoho zpráv a novinek, které jsme zachytili, a tak nezůstanou zapomenuty. Třeba vítězství našich florbalistů v Děčíně, o kterém tak pěkně vlastenecky píše Pěta Bergr, nebo plesání na bouřlivém plese 4. P.

Snad vás čtyřicet naplněných stran pohladí, pobaví, poučí nebo dojme, jako třeba mě druhá Spadozzova povídka Svatba, která nese v sobě zašlé časy, kdy jsme byli o hodně mladší, a která tak realisticky popisuje, jak to tady chodilo a čím se studenti před dvaceti lety bavili. Nikdy jsem nevěděla, že život tak neuvěřitelně letí a že i já jednou budu pamětnice. Myslela jsem si, že staří jsou hrozně staří a já budu mladá hodně dlouho. Jak naivní. Někdy bych se chtěla vrátit. Na chvíličku ucítit svoje dětství, studenou peřinu a do června rozžhavenou rouru do komína, nastrouhané mýdlo ve vařící vodě v kotli na prádlo, klíž, který děda (říkala jsem mu dědoušek) rozehrával na kamnech v dílně, vůni dřeva a hoblin, olejníčku, kterou promazávala babička svůj šicí stroj. Chtěla bych zase cítit leštětku, kterou maminka pravidelně pulírovala nábytek každou sobotu nebo vůni stříbrného laku, kterým jsem pokrývala celou svou hlavu a vytvořila tak účes „helma“, když jsem šla na diskotéku. Ale dosti nostalgie a cestování v čase, byl to jen krátký výlet. Hurá do současnosti. Užijte si jara, probudte se ze zimního spánku, obzvláště vy, maturanti. Je načase. Než se nadějete, je tu maturita, tak ať neuděláte ostudu a já můžu v příštím čísle pět ódy na vaše výkony. Hodně štěstí a maturitě zdar!

IVA ŠABATOVÁ

Autorem fotomontáže „Zatopená polygrafka“ je Jan Hermann ze 4.S

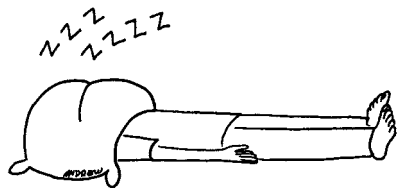
najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgi.cz

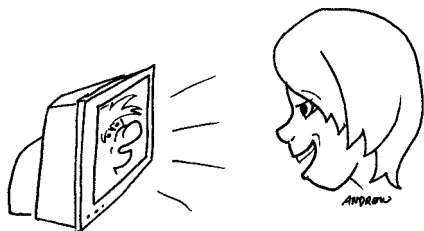
BEZEVSEHO

ÚVODNÍK - PART II

Tak, milí přátelé, Vánoce jsou pryč a nastalo nám každoroční období temna. Všechno jde pomalu, nikomu se nic nechce, počasí nestojí za nic a na mě opět doléhá spánkový syndrom. Spím všude

(jen ve škole ne – samo sebou). Ani si nedovedete představit, jak jsem líný a jak těžké je v tomto stavu něco vyprodučit a ještě ke všemu z toho udělat článek. Nebudu psát o tom, jaké byly Vánoce. Budu psát o mých nynějších pocitech, protože to je asi tak jediné, na co se zrovna zmůžu. Před chvílí jsem totiž vstával a už se nemůžu dočkat, až si zase půjdu lehnout. Je to strašné! Jako by mě někdo zaklel... V pátek po praxi jsem přišel domů s pocitem, že je vše v pořádku, že se najím, pustím si Alfa v televizi a na chvilku se natáhnou.

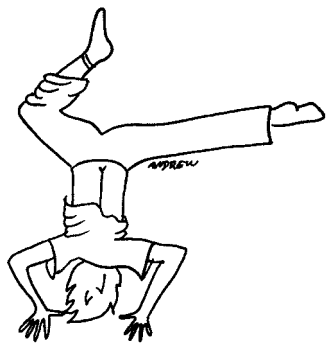
Jaké překvapení bylo, když jsem se probudil ve 22.00! Říkám si: „Ježíšmarjá, co je tohle za fejk?“ a šel jsem se najíst. Po večeři se však dostavila únava znovu! Chápete to?

Celý den jsem prospal a stále jsem unavený! Tak jsem to nehrotil a šel znovu zalehnout. V sobotu ten samý scénář, jen v neděli to bylo trochu lepší. No já mám spánek rád, ale tohle mě až vylekalo. Další dny se naopak dostavovala až chronická nespavost... Už jsem byl úplně zoufalý! Nevím, čím to může být. Nekouřím, nepiju, jím jogurty a denně cvičím jógu... Uvidíme, co se z toho nakonec vyklubuje. Třeba mi nakonec doktor předepíše bohnické lázně.

Jé, to by byl klídek! Ale teď, mé děti, již mnoho slov jsem napsal a je čas jít spát. Ještě vám všem přeju všechno nejlepší do nového roku a klid v duši. Přeju i těm, kteří mě nemusí, protože jich není zrovna málo a jestli se vám nelíbí moje články, stejně s tím nic neděláte... Jsem totiž v redakční radě, milánci! Žijte dlouze a prosperujte a ať vás provází síla!

KONEC DENÍKU MRZUTÉHO FARMÁŘE!

-DISCO STUE-

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

PROSINEC

- Prosinec byl na DM jako každý rok ve znamení přicházejících Vánoc.
- Pod vedením paní vychovatelky Machové se na DM vyráběla vánoční přáníčka a zdobily prostory internátní. Na pokojích probíhaly rozhovory s vánoční tematikou – zvyky, štedrovečerní tabule, atmosféra doma, dávání dárek...
- Ke krásné vánoční výzdobě hodně přispěla i naše paní uklízečka Sommer.
- Paní vychovatelka Trejtnarová zase uspořádala velký vánoční večírek, který začal malým vánočním proslavem, a pak přinesl Ježíšek každému malý dárek. Nechybělo pohoštění a k příjemné zábavě přispěly krátké osobní veršovánky, které si každý ze zúčastněných připravil, vyprávěly se příběhy, hrály hry...
- 5. prosince přišel na DM MIKULÁŠ s krásnou ČERTICÍ, navštívili všechny pokoje a přinesli jejich obyvatelům nebeskou nadílku. Někde se dočkali básničky, jinde strach nedovolil „internátním“ vydat ani hlásku. Nejodvážnější se ukázala Eliška Š., která sama nebojácně odříkala přípravnou básničku.
- Poslední z vánočních akcí bylo vánoční posezení připravené paní vychovatelkou Obergruberovou. Při čaji a cukroví (zvláštní díky patří Pepovi, který přispěl dobrotami z domova) se studenti pokoušeli věštbou odhalit svůj osud, překrajovala se jablíčka, pouštěly se lodičky se svíčkami, odhalovalo tajemství skryté pod skořápkami. Také se modelovaly figurky z modelíny, vyprávěly nejrůznější zážitky a vše bylo zakončeno napínavou hrou „Na schovávanou“.
- Ve své výchovné skupině se paní vychovatelka Trejtnarová věnovala tématu hráčství a závislosti, paní vychovatelka Obergruberová zase tématu time-managementu (aktivita „Dopis sama sobě“ – zamyšlení nad svou budoucností).

LEDEN

- V lednu ve své skupině hovořila paní vychovatelka Machová se žáky na téma – péče o zvířata, denní biorytmus, sexuální výchova – bezpečný sex, pohlavní nemoci a ochrana před nimi.
- Pro paní vychovatelku Trejtnarovou byla zase jejím hlavním skupinovým tématem etiketa – zásady společenského chování.
- Dívky ze 3. ročníku paní vychovatelky Obergruberové se pod jejím vedením zabývaly také tématem společenského chování – prakticky nacvičovaly různé životní situace – zdravení, vzájemné představování, telefonování, oslovení... Starší dívky ze skupiny se zase zamýšlely nad všemi úskalími, která může přinést manželství.

- Největší lednovou akcí byla „Stezka odvahy“, která začala vyprávěním strašidelných příběhů, aby se náležitě navodila atmosféra. Mezitím se už na chodbách školy ozývaly skřeky ukrytých strašidel. A pak se už vyrazilo na trasu temnými chodbami našeho zámku. Stezky se v letošním roce zúčastnila především mužská část obyvatel DM, velkou radost nám udělali hlavně naši noví „intráci“, kteří většinu času tráví u svých notebooků, proto nás moc těší, když je na chvíli vypnou a účastní se akcí domova mládeže.
- Protože Stezka odvahy kluky bavila, proběhlo ke konci měsíce ještě jedno večerní dobrodružství, hrály se různé akční hry... -lo-

SBÍRKA „POZVEDNĚTE SLABÉ“

Už od roku 2004 se naše škola zapojuje do regionální sbírky Euroregionu Nisa „Pozvedněte slabé“. Tenkrát před devíti lety jsme vybírali peníze na projekt „Josífek“ – předškolní zařízení pro znevýhodněné, handicapované děti – a podařilo se získat rekordní částku 19 760 Kč. V dalších letech získali naši žáci finance na mnoho dalších projektů v Rumburku a jeho nejbližším okolí – jako je Klub rodičů a přátel speciálně pedagogického centra, Generační most – setkávání se seniory, Selezianské středisko mládeže, občanské sdružení Chytrá horákyně, farní charitu a další.

Letošní 9. ročník se uskutečnil 17. ledna 2012. Naši studenti nabízeli lidem v ulicích škrabky na auta, perníčky a placky se symboly sbírky a přesvědčovali je, aby přispěli na podporu dětí ze sociálně znevýhodněných rodin, konkrétně pro činnost Oblastní charity v Rumburku. Podařilo se jim získat obdivuhodnou částku 6 300 Kč, což je o 100 Kč více než v roce minulém.

Některé dvojice si počínaly velmi zkušeně, zvláště pak je potřeba pochválit dvojici M. Kestlerová - B. Hovorková, protože obě dívky dokázaly v neuvěřitelně krátkém čase prodat všechny sbírkové předměty a získat maximum možného výtěžku (a to i v předchozí sbírce „Červená stužka“). Pro jiné dvojice to byla první zkušenost a jen těžko překonávaly obavy, ostych a trému.

Všichni zúčastnění žáci ke sbírce přistupovali velmi odpovědně a i přes chladné počasí vydrželi několik hodin v rumburských ulicích. Patří jim za to velké poděkování. Děkuji také všem studentům a zaměstnancům školy, kteří do sbírky přispěli.

Zúčastněné dvojice (pořadí dle získaných finančních prostředků):

M. Kestlerová, B. Hovorková
K. Zadinová, L. Gutová
K. Mládková, J. Fišer
N. Reslerová, B. Vielkind
K. Čulíková, M. Rodinová

-lo-

SLOVO DALO SLOVO: tentokrát s paní Mášou Malejovskou

Každý, kdo chodí na obědy, určitě zná paní Mášu Malejovskou, tu drobnou černovlásku. Ale už ne v soukromí, tak jsem ji trochu vyzpovídala.

Jak jste se dostala na polygrafku? A kolik let tu už pracujete?

Školka, ve které jsem vařila, byla zrušena. Na polygrafce, kde pracuje i můj manžel, zrovna sháněli kuchařku, a tak jsem se v roce 1999 dostala sem. Pracuji tu tudíž již třináctým rokem.

Ne každému je známo, co je náplní Vaší práce. Jen pro jistotu – přibližte nám to?

Mou náplní práce je samozřejmě vaření. Připravujeme snídaně, svačiny a večere pro internátní děti a obědy všem dětem i zaměstnancům, co zde pracují.

Předpokládám, že vaříte ráda, když jste kuchařkou. Co ještě Vás baví a jaké jsou Vaše koníčky?

V zimě si zajdu na místní stadion zabruslit. Bydlím v domečku se zahradou, takže se věnuji všemu, co zahrada obnáší. Syn mi posílá různé cibulky kytiček. Také jezdím s partou na kole na výlety do okolí.

A co děti? Děti máte?

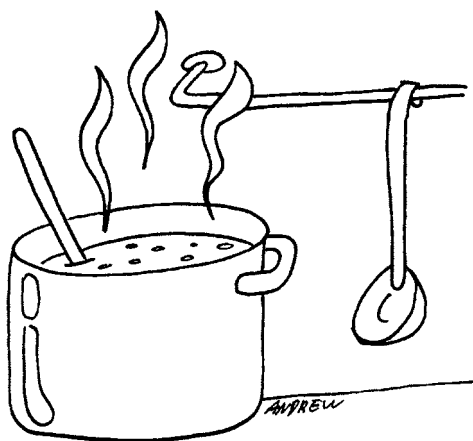
Mám dva již dospělé kluky, kteří žijí v Anglii. Snažíme se vidat co nejčastěji a jezdím za nimi. Mají se tam dobře.

Co byste vzkázala našim žákům?

Letošním dětem bych popřála úspěšně složené závěrečné zkoušky a maturity. Máme je rádi.

Moc děkuji za odpovědi a v příštím čísle vám, čtenářům, představíme někoho dalšího.

-Krejčovic-

Tématem dnešní ankety je: „Co byste chtěli číst v Bezevšeho?“ Chceme pro vás jen to nejlepší a snažíme se, aby se vám časopis co nejvíce líbil. Pojďte se společně podívat jaké nápady a připomínky jsou k této otázce...

ANKETA

Ing. Lucie Bílková - Zajímalo by mě něco víc o studentech, nejen o jednotlivcích, ale celých třídách, třeba vytvořit seznam otázek pro celou třídu a každý by na všechny otázky odpověděl (zájmy, oblíbená hudba, filmy, předmět...).

Míša Casková (4.S) - Já osobně si myslím, že Bezevšeho je opravdu studentský časopis. Jak jsem psala v minulém čísle, tak opravdu nevím, co byste tam chtěli více přidat. Ale jistě, díky této anketě, budu o něco moudřejší. Naše noviny jsou od studentů pro studenty.

Jevgenija Kabanova (4.S) - Vtipů není nikdy dost. A ještě ke všemu, když jsou spojeny se školou. Proto bych byla ráda, kdyby v Bezevšeho bylo více perliček, ale to záleží především na nás. Asi musíme víc perlit (smích).

Nikola Krugerová (4.P) - Byla bych ráda, kdyby se v Bezevšeho objevilo více slohových prací žáků polygrafky. A třeba i nějaké vtipky, ať pořád nevyprávím ten o buchtách v troubě (smích).

Pája Štefanová (4.S) - Mně by více vyhovovalo, kdyby se v Bezevšeho objevily například vtipy. Protože nejsem fanoušek dlouhých článků, které jsou na celou stránku. Potom by bylo určitě fajn přečíst si více výtvorů našich spolužáků.

Děkuji za všechny vaše názory. Budeme se snažit vaše požadavky splnit. Přece jenom jsme tu pro vás. Tak doufejme, že až se polepšíme, bude se vám časopis líbit více.

-Chucky-

Narozen s tužkou v ruce

Posledních pár let doprovází Bezevšeho ilustrace, které se většinou pravidelných čtenářů vryly do paměti. Jejich autorem je Ondra Dolejš, kterého známe pod přezdívkou Andrew. Je skoro neuvěřitelné, jak dokáže jednoduchými tahy za krátkou chvíli nakreslit skoro cokoli. Nedalo mi to a rozhodla jsem se ho vyzpovídat.

Jak ses dostal ke kreslení?

Jak jsem se dostal ke kreslení? No spíš jak se kreslení dostalo ke mně. Ne, já ani nevím, možná jsem se narodil s tužkou v ruce, protože co si pamatuji, tak kreslím už od malička. Navštěvoval jsem ZUŠ v Bílině, kde jsem víceméně vyrůstal, a chodil jsem tam jednou či dvakrát týdně asi od druhé třídy až do devítky a také samozřejmě probíhala výtvarka ve škole. To byl můj nejoblíbenější předmět.

Máš kromě kreslení také jiné záliby?

No jistě, miluji spánek a krom toho hudbu, facebook, filmy, běh, čas od času jógu a nejvíc miluju, když vypadnu s Mitsu ven a jen tak fotíme všechno kolem nás.

Hodláš svůj talent uplatnit někdy v budoucnu?

Rád bych, ale ještě nevím jak. Mým snem by bylo dostat se do nějaké dobré reklamní agentury, ale to závisí na mém dalším studiu a kdo ví, jak to všechno dopadne. Třeba mě osud zavede úplně někam jinam a kreslení potom bude už jen mou zálibou a koníčkem.

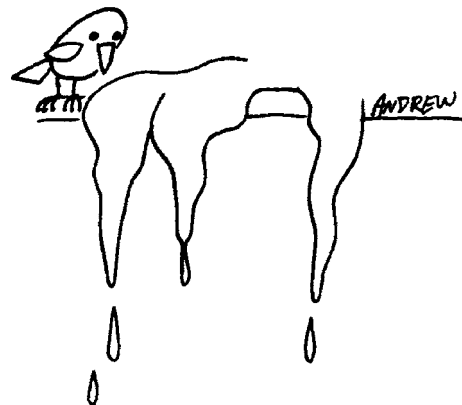

Jak se tvé kresby dostaly do školního časopisu?

Jo to bylo tak. V prváku jsem ještě nevěděl, co s časem, a tak jsem se vrhl na jednoduché pérovky a reagoval jsem tak na výzvu paní učitelky Šabatové, která hledala nové posily. Kresbičky se celkem ujaly a já měl radost, že se líbí, postupem času jsem získal grif v tvoření vtipných ksichtíků a teď to beru jako samozřejmost, že do každého čísla novin přidám své obrázky.

Děkuji za krásné odpovědi. Přeju ti moc, abys svůj neuvěřitelný talent uplatnil i v budoucnu.

-Pavliska-

Dobrý den, nejdřív chci moc poděkovat za úžasnou exkurzi pro naše a německé žáky. Paní Schwarzová to shrnula v pár řádcích, které zasílám v příloze a připojuji také jednu z fotek. Jestli uveřejníte článek ve vašem časopise mohu požádat o jeden výtisk?

Ve škole máme také školní časopis, který tvoří naši žáci. Na posledním setkání jsme jim ukázali váš časopis, aby viděli, jak to vypadá, když se to dělá profesionálně. Dodali jste nám tak spoustu inspirace pro další práci.

Děkuji

Mgr. Eva Salovová, ZŠ a MŠ Krásná Lípa, p.o.

Česko-německá skupina žáků v polygrafce

Bylo to u vás super. Že je v Rumburku polygrafka, že se tam učí naši bývalí žáci, kde se v Rumburku nachází, že se tam tiskne, to vše jsme věděli, ale nic moc víc. Ale na vysvětlenou, jak nás vůbec napadlo se k vám podívat. Mezi městem Krásná Lípa a městem Neukirch (v Sasku) již řadu let probíhají výměnné pobyty žáků. Ve skupině jsou žáci od 3. do 8. ročníku z české i německé školy. Tentokrát byl tématem papír. A tak se zrodila myšlenka, že papír + tisk patří k sobě.

Dozvěděli jsme se toho u vás skutečně hodně zajímavého. Třeba jak vůbec taková obyčejná stránka časopisu vzniká. Pro ty menší bylo zajímavé stát přímo u stroje a ti starší třeba začnou zvažovat studium na této škole. Děkuje polygrafce, že nám umožnila nakouknout. Děkuje panu Šabatovi, že nám věnoval svůj čas a vše ukázal a vysvětlil. Líbilo se nám, bylo nám u vás dobře.

Jméno celé skupiny Monika Schwarzová

JÁ, ROBOT

Záměrně jsem použila tento název, který některým z vás připomíná stejnojmenný film, protože si v tuto chvíli tak připadám. Když jsem nastupovala do prvního ročníku, říkala jsem si: „Jsou to čtyři roky. To je ještě hodně dlouhá doba.“ Avšak postupem času jsem přišla na to, že tři roky utekly jako voda a vy najednou sedíte v lavici, je 1. září a píšete na studijní průkaz do kolonky ročník 4. S. Hm, zvláštní. Ještě před chvílí jsme byli ti prváci, ti noví a najednou patříme mezi nejstarší studenty na škole. Jestli si někdo z vás myslí, že se ty roky strašně táhnou, tak si počkejte na čtvrtý ročník. Ještě před chvílí bylo září a najednou z ničeho nic nám strkají do rukou pololetní vysvědčení.

Co mě nejvíce zarazí, je to, co všechno musí žák čtvrtého ročníku za těch osm měsíců stihnout. Ne, nespletla jsem se. My, jakožto čtvrtáci, jsme ve škole jen od září do konce dubna a pak přichází zrádná maturita aneb zkouška dospělosti. Ano, některým z vás jistě blesklo hlavou: „Paráda, jen osm měsíců.“ Já si místo toho říkám: „Panebože, jen osm měsíců.“ Jak to mám všechno stihnout? Divíte se? Nebudete. Napsala jsem si celý seznam, co musím udělat. Za prvé pracuji pro školní časopis, což většina z vás ne, takže tato položka by vám odpadla. Za druhé si musíte sehnat ma-

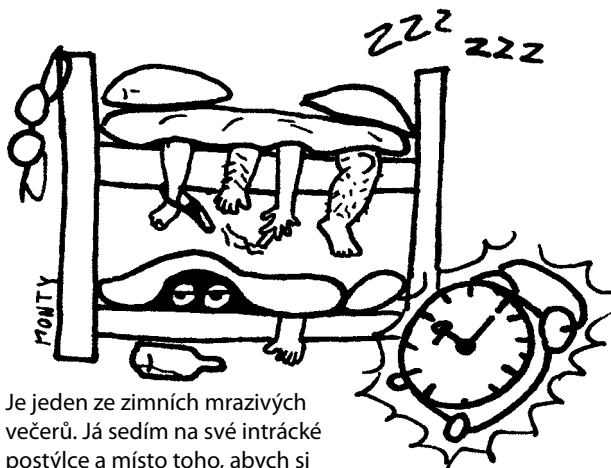
turitní okruhy. Buď si je půjčíte od bývalých spolužáků nebo, jako jsem to udělala já, si je vypracujete sami. Jeden den jsem se do nich obula a během zhruba tří týdnů jsem je měla hotové. Rozhodně to zabere více času, než když si je někde půjčíte, ale chtěla jsem být poctivá, a tak jsem sháněla podklady všude možně, respektive mi pomáhaly sešity z minulých let. Připadala jsem si, jako bych byla v práci. Po škole jsem přišla do pokoje, zapnula notebook, vytáhla sešity a poznámky a začala pracovat. Měla jsem jen přestávku na pití, toaletu a večeri, což někomu může přijít směšné, ale až to budete dělat vy, tak vám do smíchu nebude. To mi věřte. Musela jsem vypracovat dvacet pět otázek z technologie (každá otázka má nejméně osm podotázek, když jsem to viděla, málem jsem spadla ze židle) a dvacet pět otázek z polygrafických materiálů a všeobecné polygrafie, jež jsou našťastí stručné a jasné. Ani nemluvím o dvaceti pěti otázkách z kalkulačky, na které jsem se jen podívala a rychle jsem řešení příkladů vzdala. Za třetí, ti z vás, kdo chtějí jít na vysokou školu, musí začít hledat informace, aby věděli, kdy mají podat přihlášku, jakým způsobem a tak podobně. Hledání vám zabere také hodně času. Doporučuji, abyste nad vysokou školou začali uvažovat už ve třetím ročníku a začali si hledat informace dřív. Budete pak mít ve čtvrtém ročníku více času. Za čtvrté, na vysokou školu musíte mít určitou přípravu. Studenti gymnázia na tom jsou mnohem lépe v jistých oborech,

protože mají všeobecný přehled. Avšak myslím si, že pokud někdo z vás chce jít na vysokou školu, svědomitě se bude připravovat a náskok gymnazistů dožene. Za páté se samozřejmě ještě musíte připravovat na ústní zkoušku, což pro většinu znamená pořádně nastudovat povinnou četbu a zaměřit se na cizí jazyk. Za šesté, a to vám radím, nechtejte se stát jedním z hlavních organizátorů maturitního plesu a k tomu připočítejte stužkovací večírek. Nikdy předtím bych si nedokázala představit, kolik věcí se musí zařídit. Jsou to hodiny nevděčné práce, které vám nikdo nezaplatí. Nejhorší na tom je shodnout se ve třídě. A nakonec, tedy za sedmé, jste ještě ve škole, takže se musíte učit a snažit se mít dobré známky na vysvědčení.

Je toho opravdu hodně. Jistě jsem na něco ještě zapoměla. Doufám, že se vám z toho nezatočila hlava. Mně tedy ano. Takže čtvrtý ročník není jen maturita a možná přihláška na VŠ. Je toho opravdu hodně. Příští rok se změní opět stavba maturitní zkoušky a přibude další předmět. Už takhle si myslím, že nic nestíhám. Nevím, co bych dělala, kdybych měla ještě jeden předmět navíc. Musím uznat, že budoucím maturantům vůbec nezavidím. Takže všem nynějším maturantům přeji hodně úspěchů a pevné nervy, ať se ta maturita povede co nejlépe, všem organizátorům plesů pevné nervy a vám všem ostatním přeji, abyste si ty poslední chvíle oddechu co nejvíce užili.

-Mišča-

INTRÁCKÝ ŽIVOT, maturita na krku aneb nervy v kýblu!

Je jeden ze zimních mrazivých večerů. Já sedím na své intrácké postýlce a místo toho, abych si vychutnávala příjemně padající snůžka za okny, jak to v zimě bývá zvykem, poslouchám silný vítr, který nám profukuje pokojem. Je tak silný, že píská malou škvírou pod dveřmi jak meluzína, až mi z toho leze mráz po zádech. Přitom se snažím nenápadně pozorovat své spolubydlící. Pomalu si uvědomuji, že už zbývá jen pár měsíců do té tak očekávané, maturity a já vlastně ani pořádně nevím, co od života očekávám. Co bude po maturitě? Další studium? Práce? Těžko říct. Měla bych být už dávno rozhodnutá, ale bohužel nejsem. Má snad každý svůj vlastní cíl? Protože já ho nemám. Ani nad tím nechci přemýšlet. Představa budoucnosti mě děsí.

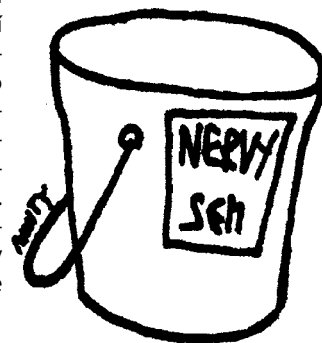
Jak tak pozoruji holky sedící pár metrů ode mě, vím, že nikdy nezapomenou na ten skvělý středoškolský život. Každá z nás zcela jiná a přeci jsme to spolu zvládly. Myslím, že bych mohla napsat knihu zážitků o tom, co všechno se stalo, ale některé se nehodí do školního časopisu.

Mám pocit, jako bych zrovna nastoupila do prváku. Pamatuji si první den na intru, kdy mi paní vychovatelka dala klíč od pokoje. Rodiče na mě čekali, než si odnesu tašky na pokoj a chtěli, abych s nimi šla na rozlučkový oběd do Zeleňáku. Ale já jako známá

smolařka jsem zlomila klíč a čekání se malinko protáhlo. Jako bych ještě dnes slyšela paní Obergruberovou, když jsem jí donesla zloměný klíč. S úsměvem na rtech mi pověděla: „Těším se na ty čtyři roky, co s námi budeš trávit na intru.“ Ani jsem se vlastně ještě pořádně nerozkoukala a za chvíli budu sedět na potítku a snažit se zebe sebe dostat nějakou smysluplnou větu, abych nebyla za pitomce. Pamatuji si snad vše, co se stalo v mém slavném prváku, a vlastně i ostatní roky, první den, první přátele, první lásky, první prohřešky, ale ničeho nelituji. Člověk na střední škole spoustu ztratí, ale také spoustu získá. Mám

přátele, není jich mnoho, ale jsou tu pro mě. Jako správné intrácké dítě mám samozřejmě také spoustu nepřátel, možná více než přátel. Ale což? Jiné to nebude. Vždy tu bude někdo, komu se nebudete líbit, s kým si nepadnete do noty a s kým nikdy nenajdete společnou řeč, ale tak to přeci chodí. Zažila jsem mnoho hádek, ale hlavně mnoho smíchu. Můžu se spokojeností říci, že se už nikdy nenasměji tolik, jako za ty čtyři roky na naší škole. Najednou je to tu. Je tu ona, všemi očekávaná maturita. Je téměř za dveřmi a ukažme si na ty, kteří se na ní pilně připravují. Já mezi ty šťastlivce bohužel nepatřím. Nikdy jsem se neučila, nevím, jak se to dělá. Nikdy mi nikdo neprozradil tajemství učení. Možná to ani není tajemství, možná je to něco, co musí každý poznat sám. Bohužel jsem to ještě nepoznala, ale možná mi to ani není souzeno. Uvidíme, jak to všechno dopadne. Jestli to zvládne nebo ne. Snad to nebude tak zlé a my vše dokážeme napoprvé.

-Boudý-

Vánoční výlet do Drážďan

Jet do Drážďan byl nápad paní učitelky Lenky Mountasir Limberské. Zúčastnit se mohli nejprve jen němčináři ze 3.S a 3.P, ale čtyři dny před samotným výletem informace prosákla mezi angličtináře a ti se vzbuřili a chtěli jet také. A tak se stalo, že místo plánovaných deseti dětí jich jelo dvacet a jeden učitel již jako dozor nestačil. Musel s námi i pan učitel Stránský.

Místo vyučování jsme se ve čtvrtek 15. prosince v osm hodin ráno dostavili na rumburské autobusové nádraží a promrzlí čekali na autobus do Ebersbachu. Odtud jsme jeli přímým vlakem do Drážďan. Nebyla to příjemná cesta, teda z mého pohledu. Vlak praskal ve švech, lidé se na sebe tlačili a hned vedle mě poskakoval malý nevychovaný spratek, kterého matka neuměla usměrnit. Po vystoupení jsme si všichni oddechli.

Již na začátku jsme dostali plánek naší trasy a úkol byl jasný – projít to nejdůležitější, pak nastane rozchod. Hlavně se neztratit. U mě byl tento pokyn snadný, celou dobu jsem totiž chodila s paní učitelkou. Ne, že bych si chtěla nějak šplhnout, ale byla to nejjednodušší forma prohlídky Drážďan z jiné stránky než jako návštěvník.

Prospěchali jsme dlouhou Prager Strasse i ulici Augustusstrasse, kde jsem obdivně vzhlížela k obrovskému porcelánovému obrazu všech saských panovníků zvanému „Fürstenzug“ (Průvod knížat), až jsme se ocitli před kostelem Frauenkirche. Za druhé světové války byl vybombardován a po roce 1989 díky masivní kampani Ludwiga Güttlera znovu obnoven podle původních plánů. Rekonstrukce

stála 5,4 miliardy Kč a musím uznat, že se jim náramně povedla. Chvilí jsme se uvnitř ohřáli obklopeni nablýskaným zlatem a žíhaným mramorem a poté opět vyrazili do nevlídného počasí k zámku Residenzschloss Dresden. Na jeho nádvoří se konal historický vánoční trh. Prodávali tam krásné dobové šaty a spousty jiných věcí, ale nestačila jsem ani mrknout okem a už se všichni rozprchávali pryč. Nastal rozchod. Váhala jsem kam jít, nakonec jsem se však chytila paní učitelky.

Potřebovala si nakoupit vánoční dárky pro příbuzné, a tak jsme procházely obchody s nádhernou výzdobou. Jen jsem ohromeně zírala na všechnu tu krásu a připadala si jako vidlák z Nemanic. Výlohy něžně osvětlovala jednobarevná bílá nebo zlatá světélka a celkový efekt dotvářely decentní dekorace. Nic přeplácáného a předimenzovaného jako v našich českých výlohách. Byla jsem úplně unesená. Nejvíce mě však zaujaly dva obchody, čtyřpatrový Globetrotter se sportovními potřebami, kde jste si některé z nich mohli vyzkoušet v praxi přímo na místě, například v dešťové komoře nebo chladové komoře, kajaky a kánoe v nemalém bazénku v jednom z pater. Dešťová komora slouží k ověření nepromokavosti a chladová k tomu, že bundy nebo spacáky opravdu zahřejí. Bazének zkusili moji spolužáci, což si můžete prohlédnout na příložených fotkách. Čekala jsem, že se s lodí převrhnou a vymáchají se, ale drželi se celkem statečně.

Druhý obchod, jehož jméno jsem bohužel zapomněla, je s věcmi pro kreativní lidi – od stůžek přes korálky až po samolepky. Mít o pár euro navíc, určitě bych si domů nevezla jen papírovou sošku soba.

Mezi procházením nákupních center jsme si na samotném vánočním trhu stihly pochutnat na bílé klobásce a dětském punči. Mou touhu po sladkém utišilo jablko na špejli dokonale polité čokoládou. Kdyby mi pásek těsně neobepínal břicho, přidala bych si.

Ani jsme se všichni nenadáli a den utekl jako velká voda. Přibližně před čtvrtou hodinou jsme se setkali na nádraží u obřího vánočního stromu, a pak opět nasedli do vlaku a jeli domů. Zpáteční cesta neprobíhala tak otřesně jako předtím, ale zima zůstávala stejná. Přesto všechno to byl ale hezký výlet.

-Krejčovic-

Zima bez sněhu

Zima pro mě bývá nepříjemným časem. Zásadu nosit několik vrstev oblečení, které na všech vypadá, jako by ráno zapomněli vylézt z peřin, stejně je mi zima. Brrr. Bohužel se tomu období v naší krajině nedá vyhnout.

Je rok 2012 a já za pár měsíců maturuji. Musím uznat, že ty čtyři roky utekly jako voda. Při vzpomínkách na zážitky prožité na internetu si již ani nejsem jistý, jestli se stala minulá nebo dokonce předminulá léta. Tuto zimu si ale zapamatuji. Dlouho dopředu naplánovaný vánoční výlet s kamarády se blížil a sníh stále nikde. Přátele začali s nářky: „Ach, to je zima, žádný sníh, jen vlhko a smog.“ Ale já si pro sebe opakoval: „Konečně, nemusím se brodit sněhem! To bude hezká akce!“ Nastal večer, dne D a my vyšli na cestu na nedaleký vrch. Město již bylo položeno do tmy a teplota těsně nad nulou. Cestu nám otvírá městské osvětlení, které s ozdobnými světýlky tvoří bránu nad centrem. Kopec je už na dohled a my procházíme kolem oken, za kterými večerí šťastné rodiny. To nás přivedlo k tématu, jaký asi bude ten příští rok? Kamarád rozzářené vykřikl: „To bude super! Otevírá se nám další část života!“, na to druhý odvětil: „Umiš si představit, kde budeme za rok?“

„Tohle fakt nevím, ale určitě to bude paráda,“ reagoval první. Věta střídala větu. Prásk, nakopnutý kámen, který doted jen mrtvě ležel na vozovce, svým melancholickým kopem přemísťuji na plot protějšího dvorku. Bylo to totiž jediné, co jsem v tu chvíli ze sebe dokázal přes strach z následujícího období vydat. Ted už ale vycházíme poslední třetinu místního vrcholku a já se snažím změnit myšlenky. Neúspěšně. Stojíme na široko daleko nejvyšším místě. „Je to krásný pohled,“ rozezní se přítelův komentář. Já se zachvěji, protože si uvědomím, co vidím. Právě začalo sněžit. Sněhové vločky pokrývají ulice a střechy domů tak jako biblická mana. Ten pohled mi osvěžil mysl a já cítil, že všechno bude fajn. Nic tak krásného jsem dlouho neviděl.

Ten zážitek změnil můj pohled na zimu. Ač stále nemám rád chlad, už vím, že sníh k ní bez pochyb patří.

M. Erben, 4. S

Ze školy do ringu

Milí přátelé, spolužáci, kantoři a ostatní obyvatelé polygrafky. Tímto bych vám chtěl představit Pavla Kudrmanna. Mnozí z vás ho jistě znají pod přezdívkou Mobi, ale kdo by ho přeci jen vůbec neznal...

Je to mladý, pohledný a kreativní tiskař, na levé ruce má vytetováno M.O.B – dodnes tu zkratku nechápu. Mezi jeho koníčky patří jídlo, peníze, přátelé, přítelkyně a BOX. Tento koníček mě velmi zaujal, tak jsem se rozhodla ukrást Pavlovi trochu času, abych s ním udělala rozhovor a trošku vám ho přiblížila.

Jak dlouho se boxu věnuješ?

Asi od čtrnácti nebo patnácti let, ale s bojovými sporty jsem začal už od dětství. Po nástupu na internát jsem přestal boxovat, ale nedávno jsem znovu začal díky možnosti trénovat v gyму alespoň v pátek večer.

Je box tvou vášní už od malička?

Určitě ne. I když chvíli asi byl, když jsem viděl v televizi Rockyho (smích). K boxu jsem se dostal postupně přes jiné sporty jako fotbal, hokej, basketbal a bojová umění.

Proč box?

Přišel jsem k tomu náhodou. Za všechno vděčím panu Vasilu Larionovi, který přijel z Ruska do Čech a začal pracovat jako tělocvikář na naší základní škole. Postupně vybudoval boxerskou tělocvičnu pro chlapce i dívky, které ze začátku sám vybral. Byli to většinou kluci ze školy. Na prvním tréninku mu každý zaplatil 200 korun a on nám za to koupil bandáže a chrániče zubů. Pokud jsme trénovali tvrdě a pravidelně, tak už po nás dál peníze nechtěl. Díky jeho přístupu k boxu a stylu tréninků jsem si tento sport zamiloval a zařadil ho do svého života.

A co jiná bojová umění?

Učil jsem se různá bojová umění a plnokontaktní sporty. Karate, judo, wing-tsun, box a muay-thai. Nyní se věnuji smíšeným bojovým uměním (MMA), poslední dobou stále oblíbenějšímu sportu (především v USA, ale postupně i u nás), kde neplatí skoro žádná pravidla. Bojuje se ve stoje i na zemi, většinou v osmiúhelníkové kleci a zápas končí KO nebo vzdáním se pákou či škrcením.

Proč bys box doporučil ostatním chlapcům?

Pro mě je to nejlepší způsob, jak se odreagovat. Když odcházím z tělocvičny, jsem naprosto vyčerpaný, klidný a pozitivně naladěný. A žádný jiný bojový sport ani umění se člověk nenaučí praktikovat tak rychle, jako právě box. Posílí vám celkovou tělesnou odolnost, sílu i sebevědomí.

Jak často trénuješ?

Témeř každý den. Mimo tréninků v tělocvičně chodím plavat, posilovat a občas si zaběhám. Domů jsem si pořídil i boxovací pytel.

Co všechno včetně času jsi musel obětovat, abys mohl boxovat?

Krev, pot a prachy.

Čeho bys chtěl v boxu dosáhnout?

Až odejdu ze školy, chtěl bych znovu boxovat

u trenéra Larionova. Začít domlouvát zápasy v boxu, muay-thai nebo MMA... Dále porazit pár nejlepších, získat titul mistra světa, koupit dům na pláži, opici, Mustanga, pár nejnovějších BMW, letět do vesmíru... (smích).

Je obdivuhodné, jak si dnešní mládež dokáže najít i jiného koníčka než alkohol nebo drogy.

Já samozřejmě děkuji

za velmi zajímavý rozhovor a s tou opičkou držím palce.

-Boudý-

CHARLIEOVA TETA

V úterý 7. února zhlédli naši studenti v KD Střelnice Rumburk komedii anglického dramatika J. B. Thomase Charlieova teta v podání rumburského souboru Hraničář.

Děkujeme všem hercům za jejich skvělý výkon, obzvláště nás pobavil David Rohlíček ze 3. P, který ztvárnil hlavní roli. Musím podotknout, že je to rozený komediant a komik a že jsme se neskutečně pobavili a nasmáli. Navíc musím prozradit, že v tento den s ním řádně mávala choroba, celé pondělí se kurýroval, aby mohl hrát. Jeho indispozici však nikdo nepoznal.

Je s podivem, kolik lidíček žije pro divadlo, kterému mnohé obětuji, přechází chřipky, uvolňují se ze školy, kterou pak dohání, berou si dovolenou a podobně, aby nás obohatili, pobavili a rozesmáli. Já jim za to děkuji, každopádně nesmím opomenout důležitou osobnost paní režisérky Koukolské, bez které by divadlo nevzniklo a které patří můj obdiv a velký dík.

-ŠA-, foto: Michal Kunte, 3. P

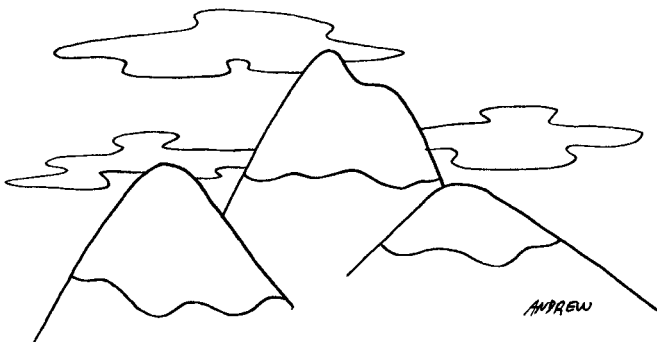
POLYGRAFICKÁ SMETÁNKA NA HORÁCH

Po ročním oddechu jsem se zase vydala na lyžařský kurz s naší polygrafkou. Znovu na chatu Beránek do Jizerských hor.

Když jsme se konečně vypakovali a naskládali do auta, vyrazilo se směr Desná. Z Nového Boru to bylo zaručeně příjemnější než z Boleslavi. Cestou jsme jeli za bílou feldou s lyžemi

a spekulovali, jestli to není někdo od nás, načež jsme při předjíždění zjistili, že je to Eliška Š. Konečně hory, ale první pohled na ně mě lehce zklamal, na rozdíl od mé minulé návštěvy byly cesty suché a na vleku bylo více bahna než sněhu.

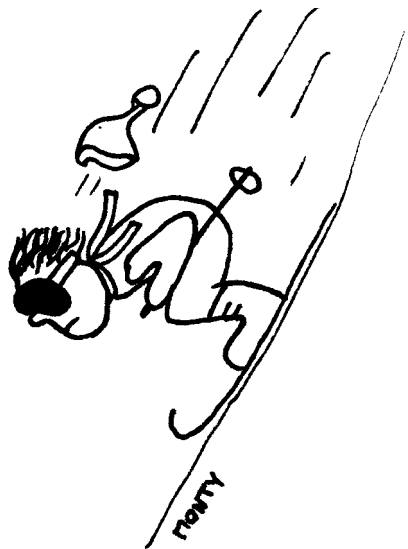
Při příjezdu mě čekalo další zklamání, s Eliškou jsme byly na chatě jediné dívčí osazenstvo, ale i tak jsme se roztahovaly v pokoji pro tři. Z počátku jsem hned měla špatnou náladu, kterou jsem si napravovala hraním karet s Eliškou, zatímco kluci si postavili skokánek. To se táhlo i další dny, ale ze zpráv o počasí plynula vidina čerstvé bílé smetánky. Konečně předpověď, co se vydařila, začala hustá vánice a nakonec napadlo přes půl metru sněhu. To se panečku jezdilo hned lépe, i když já to neumím, ale v pádech byl podstatnější rozdíl. Nebolela mě tolik žebra. Polygrafka se střemhlav proháněla na širých pláních „Antarktidy“. Pečováno o nás bylo s láskou a pan řídící s panem Malypetrem nám vařili hory jídla, na které někteří chodili i v pozdních hodinách. Každý večer někdo vyvedl nějakou tu neplechu, a tak nás pan Macek usměrnil silným hlasem: „Do peřin!“

Já osobně jsem se ráno nasnídala, do oběda spala, pak se naobědvala a šla na svah. V jeden den nějaký chytrolín shodil lano vleku, a tak jsme tvrdili u velké plazmové televize a dívali se na katastrofické filmy nebo český sitcom Hledá se táta a máma. To, že se něco dělo v Tanvaldu, jsme zjistili až později, byli jsme lehce odříznuti od světa. Jednoho večera jsme měli za úkol vytvořit něco ze sněhu a odměnou byla čokoláda (myslím, že se k nám studentům ani nedostala) možná taky žádná odmě-

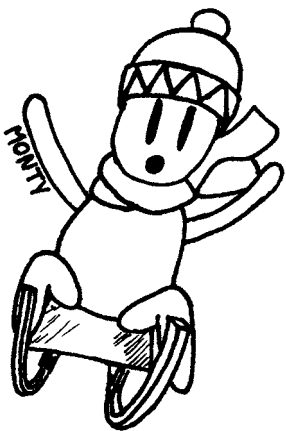
Foto: J. Jandera, 4.5

na neexistovala. Jedna skupina tvořila auto a ta druhá vlastenecky znak polygrafky. A že se nám povedl! Ale víchř nám nepřál, a tak byla pečlivě vymyšlená konstrukce poražena. Taky se za námi přijela podívat paní vychovatelka Obergruberová a zabavila nás svými hrami, třeba na včelíčky. Největší smůlu měl Jakub J., který našel svoje auto zaházené po střechu ve sněhu a aby toho nebylo málo, spálil si na topení oblečení. Nakonec kluci v pořádku odjeli. Dny plné sněhu uběhly rychle a nastal den odjezdu, ještě jsme šli naposledy na svah, ale já i Kamil jsme toho už měli plné zuby, a tak jsme

si poslední den (skoro jako každý den) zpřijemnil horkou čokoládou a párkem v rohlíku. Jsem ráda, že jsem si mohla užít sněhu a polygrafáků, a tak děkuji všem zúčastněným za prima týden.

-YumeOokami-

FLORBAL Z POLYGRAFKY

Milí čtenáři, jak jste již možná slyšeli, náš školní florbalový profi tým dosáhl prvních oficiálních úspěchů! Nemusíte se však bát... I nadále jsme zůstali těmi skvělými, skromnými hochy a slovo arogance nám je stále cizí. Dřeli jsme dlouho a myslím si, usilovně. Po měsících dřiny a vlastně i celkového sebeznávání, jsme se konečně přihlásili do okresního kola

v Děčíně (20. 1. 2012), kde se naplno ukázalo, že kluky z Polygrafky, kteří vlastně ani nemají své vlastní dresy (!) není radno podceňovat. Nekompromisně jsme poráželi jeden tým za druhým a mokrych očí od slz pomalu přibývalo. Musím zde zmínit, že asi největší zásluhu na našem úspěchu měl Petr Vondráček (střelil celkem 16 gólů) a brankář Michal Kunte, který chytil natuto podotknout brilantně! Samozřejmě, všichni jsme se snažili a na rozdíl od jiných týmů, my jsme hráli srdcem. Divně se na nás všichni dívali, exoty v nás viděli a my jim to natřeli! Tak bych to asi celé shrnul. Zvítězili jsme, dostali pohár a diplom a s dobrým pocitem jeli domů. Víte, co to vlastně znamenalo? No přeci postup do krajského kola, které se konalo 26. 1. 2012! To už byl samozřejmě větší oříšek. Dobře jsme věděli, že tam na nás budou čekat opravdu kvalitní týmy, které nám vítězství nedají zadarmo. Opravdu velmi unavení (většina z nás vstávala už ve 4.00 ráno kvůli vlaku) jsme přijeli do Teplíc, kde se vše odehrávalo. Protože jsme měli ještě asi hodinu času navíc, zašli jsme si na snídani a kávičku do místní cukrárny. Poté jsme šli skoro přes celé Teplice do sportovní haly, kde začal náš

tuhý boj. Hala byla samozřejmě nádherná, obrovská a skvěle zařízená. Něco takového viděli někteří z nás poprvé. S jistou nervozitou jsme čekali na náš první zápas, který jsme bohužel i přes veškerou snahu prohráli. Ještě to však neznamenovalo konec. Celkem jsme hráli 3 zápasy a vyhráli jeden – proti Teplícím. Nakonec nám to vyneslo, myslím si skvěle 5. místo, což je v krajském kole docela velký úspěch (v kraji je více jak 80 týmů)! Na to, že hráme poměrně krátkou dobu a nemáme ani zdaleka takové možnosti jako jiné týmy, se nám podařilo dokázat, že i takoví exoti jako jsme my, mohou dokázat něco, v co nikdo ani zdaleka nevěřil. Byl to skvělý zážitek a příště se vrátíme jako rovnocenní soupeři! Do té doby budeme trénovat ještě usilovněji a dále budeme šířit skvělé jméno naší školy. Tak nám, milí čtenáři, přejte hodně štěstí a držte nám palce. Nic to nestojí a třeba nám to v budoucnu pomůže. Zvláštní sdělení:

Chtěl bych poděkovat našemu týmu za skvěle odvedenou práci a zvláště panu učitelovi Mackovi, který nás celou dobu podporuje a bez něhož bychom se nemohli realizovat!

-Disco Stue-

Bezevšeho na dnech otevřených dveří

Paní učitelka Šabatová měla zřejmě geniální nápad – dát v den otevřených dveří tři redaktory z Bezevšeho do učebny číslo deset, aby vyzpovídali potenciální budoucí žáky. Proto jsem 8. 12. a 19. 1. spolu s Petou Bergrem a Petou Andělem okoukala nové a nové lidičky a tahala z nich info. Spousta dětí však byla vyjukaná a mnoho nám neprozradili, a tak máme jen několik málo výpovědí. Ptali jsme se na jméno, odkud přijeli, jak se o polygrafce dozvěděli a proč zrovna ona. Odpovědi jsem vám stmelila do kraťoučkých odstavců.

Pan Václav Kvíz z Velkého Šenova přijel se svojí dcerou, která má o polygrafku zájem a protože je bývalým studentem, tiskařem, byl zvědavý, jak se to tu změnilo. Po prohlídce zkonstatoval, že se tu udály docela velké změny k lepšímu – přibýly nové učebny a vybavení, ale přátelská a klidná atmosféra zůstala.

Skupinka studentů z Krásné Lípy nám jen prozradila, že se o škole dozvěděli od kamarádů a přišli se podívat, jak to tu vypadá. Líbily se jim tiskařské stroje a vybavení celkově.

Jedna návštěvnice z Krásné Lípy přišla také ze zvědavosti, a protože naši školu zřejmě zařadí mezi užší výběr středních škol, na které půjde. Uvažuje, jako většina ostatních zájemců,

o oboru reprodukční grafik pro média. Školu jí doporučila učitelka z její školy a prý naši polygrafku chválila.

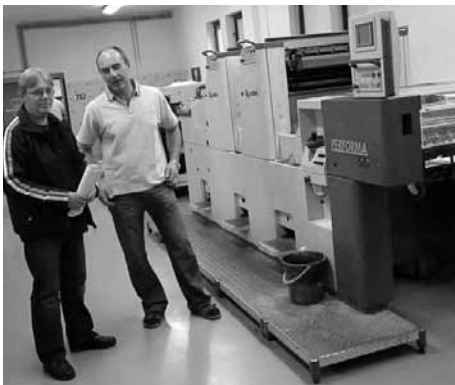
Nikola z Jiříkova uvažuje o nástupu na naši školu kvůli zaměření reprodukčního grafika pro média. O polygrafce se dozvěděla od tety, která se tu učila.

Studentka z Krásné Lípy se taktéž zajímá o obor reprodukční grafik pro média. Pečlivě si prohlédla podmínky pro studium a ještě váhá. Líbí se jí však vybavení dílen a práce v grafických programech.

Adrian a Radek jsou žáci rumburské základní školy. Přemýšlejí o učebním oboru tiskař na polygrafických strojích, protože je tisk zajímavý a Adrianovi příbuzní v polygrafii figurují. Polygrafka je prý nejlepší volba z rumburských škol.

Na nádvoří se objevila početná skupinka devátáků. Začali jsme přemýšlet, jak tak velkou skupinu zvládneme, avšak nemuseli jsme dumat dlouho, protože se od ní oddělili tři kluci a zbytek zamířil zpátky k průchodu a tam si zapálili. Zřejmě o naši školu neměli tak velký zájem a jen se ulili z vyučování (což samozřejmě zamrzí). Kluci, kteří za námi přišli, jsou z Dolní Poustevny a zajímá je především obor repro-

dukční grafik pro média. O naší škole se dozvěděli skrze leták na burze.

Můj bývalý spolužák Honza Sabol z Rumburka zvažuje jít na polygrafku už jako na druhou střední školu. Nechal se slyšet, že se mu ještě nechce pracovat, a tak hledá jiné možnosti. Navíc to prý k nám má kousek a jeho mamka tu pracuje jako uklízečka. Přemýšlí o oboru tiskař.

Přišel i Jára Petrnoušek, mladší bratr Jirky ze 2.S. Má zájem o obor reprodukční grafik pro média, protože ho zajímají počítače a všech-

no kolem nich. Je ale ještě na vážkách. Škola ve Varnsdorfu se mu zdá lepší, protože výuka je více zaměřena na ty krabice plné nul a jedniček. Jako doprovod mu byla maminka,

které se náš časopis velice líbí a nebála se nahlas chválit. Jen jednu výtku měla – ráda by v Bezevšeho nacházela křížovky pro obyčejné smrtelníky.

Jaroslav Denisovič a Ladislav Němec se přijeli podívat spolu, ačkoli každý bydlí jinde. Ten první v Mikulášovicích a ten druhý ve Velkém Šenově. Oba se však shodně zajímají o tiskařinu. O nás se dozvěděli z burzy škol a prý byli zvědaví, a proto nakoukli pod pokličku naší polygrafky.

Práce redaktora vůbec není lehká. Dokonce z ní mám i občas strach. To když do mě ostatní štouchnou a říkají: „Běž ty, běž se jich zeptat...“ Ale statečně se snažím a každý náročný článek, který zdárně dokončím, mi způsobí radost. A tenhle je jedním z nich!

-Krejčovic,-Disco Stue-

Báseň od ctitele

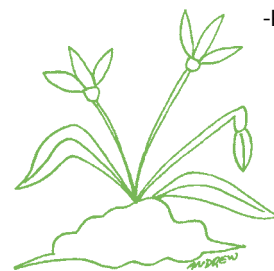
Neznám Tvou vůni,
však znám Tvůj hlas.
Teď bych dal život
za jediný vlas.
Teď bych dal duši
za dotyky dlaní.
Začínám tušit,
to není jen zdání.

Neznám tu cestu,
co svede nás k sobě.
Ať je to teď, za rok,
nebo až v hrobě.
Počkám i tisíc let
jen kvůli Tobě.

Neznám tu cestu,
co ujít sám mám.
Pro modré oči
to udělám.
Pro tyhle oči
udělám cokoli.
Jestli si nabiju?
Teď mě to nebolí.

Jestli a kdyby,
ukáže čas.
Teď ale mám v hlavě
jenom Tvůj hlas.

-Krejčovic-

Klobouk

Rychlými kroky spěchám.
Žene mě zima a hlad.
Už abych byla zpátky,
mé tělo sužuje chlad.

Vítr si hraje sobecky
s šálou, vlasy, zpomaluje chůzi.
A já zkrhlými prsty
svůj klobouk neudržím brzy.

Svádím tu boj naplno.
Vichr, kroupy, zdatní protivníci.
Nevzdám se, však já je přemůžu,
mé síly neznají hranici.

Na chvíli ticho, bezvětrí.
Své ruce ohřívám si v kapse.
Než se ale naději,
klobouk utíká ke křižovatce.

Rychlými kroky, nemyslím.
Běžím, přeskakuji pruhy.
On si větrem uhání
a mě zdržují nohy.

-Pavliska-

Redaktoři Bezevšeho při dnech otevřených dveří

Bouřlivý maturitní ples třídy 4.P

Střední odborná škola
mediální grafiky a polygrafie

4.P

V pátek 24. února 2012 se konal „Bouřlivý maturitní ples“ třídy 4. P a já jsem poctěna, že jsem tam mohla být. Dorazila jsem v 19 hodin, zanedlouho začal slavnostní nástup maturantů. Nejvíce nás asi překvapil jeden maturant, který dorazil v kraťasech a saku, což jsem tedy ještě neviděla. Následovalo ošerpování maturantů, dále vystoupení taneční skupiny InDance, které rozproudilo atmosféru. Celý večer probíhal... Zkrátka řeknu to jinak. Byl to prostě ples polygrafky a ten se vždy stává pro polygrafáky událostí roku. Nejen, že potkáte staré známe, ale skvěle se pobavíte s učiteli i mistry. Polygrafka je jednoduše rodinný podnik a na takovýchto událostech to uvidíte nejlépe. O půlnoci nás čekalo ošerpování a následně půlnocní překvapení. Viděli jsme neskutečnou světelnou show, která sklídila veliký potlesk. Myslím si, že tento ples byl velmi vydařený a už se těším na ten náš.

-MišCA-

NÁHODOU

Dnes vám, milí čtenáři, spolu s mojí kolegyní Markétou Kolaříkovou (Krejčovic) představíme novou rumburskou kapelku Náhodou, která touto dobou zažívá pomalý vzestup na vysluní. Vznikla někdy v listopadu 2011 ve

složení Martina Šťastná (zpěv), Míša Macková (housle, zpěv), Ondřej Čech (kytara, zpěv) a Matěj Čech (klavír, zpěv). Bratři Čechové už jsou zkušení šestnáctiletí umělci. Oba na své nástroje hrají již řadu let a dokonce už jednu menší kapelku měli. Martina zase od malička zpívá a za čtrnáct let svého života nějaké ty zkušenosti už také má. A patnáctiletá Míša je sice vyškolená klavíristka, ale v kapele hraje na housle, které ovládá teprve půl roku! Všichni pak společně účinkují v pěveckém sboru Čtyřlístek při základní škole U Nemocnice, který pracuje pod vedením učitelek Ludmily Urové a Ivy Šabatové. Zde je poprvé napadlo začít spolu hrát a zanedlouho už sklízeli menší úspěchy na prvním vystoupení (tehdy ještě ve třech) při vítání občánků. Poté, co se k nim přidala Míša, se vše rozhodlo a vznikla kapela Náhodou. Ve svém repertoáru mají zatím písničky od Tomáše Kluse (všem se velice líbí jeho hudba), které si sami upraví do vícehlasů a společně poté improvizují, až vytvoří doprovod hudebních nástrojů. Do budoucna samozřejmě chtějí skládat i vlastní hudbu

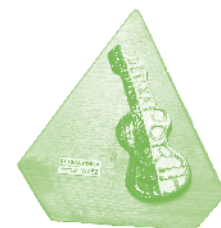

Autoři článku na společném snímku s kapelou Náhodou

(na tu jsme sami velice zvědaví). Žánrově se řadí k folku. Zkoušejí minimálně třikrát týdně v hudební dílně ve škole nebo u někoho z muzikantů doma. První oficiální hudební vystoupení měli na vánočním koncertě Čtyřlístku v prosinci 2011. Druhé vystoupení už pak bylo v okresním kole Dětské porty 17. prosince 2011 v Děčíně, kde se nekompromisně umístili na 1. místě! Tím pádem postoupili do celostátního kola v Praze, to se konalo 3. února. Tam však byla obrovská konkurence starších a vyspělejších hudebníků, převážně s vlastní tvorbou. A i když struny praskaly a smyčce hořely, nepodařilo se naší čtveřici umístit na prvních třech místech. Sami však tvrdí, že je to ještě více nakoplo a dalo spousty nových zkušeností. Jejich třetí a zatím poslední koncert se konal 21. ledna 2012 ve Cvikově, kde sklídili velký úspěch a získali plno nových fanoušků. Do budoucna plánují několik dalších koncertů.

Já jim za celou redakci Bezevěho přeji mnoho úspěchů v dalším hraní, protože je hezké vidět, jak se i dnešní mládež umí skvěle bavit, a že hudba je jeden z nejkrásnějších koníčků, které může člověk mít. A my všichni polygrafici je samozřejmě podpoříme na jejich facebookové stránce (www.facebook.com/Nahodou), kde najdete i kvalitní videa z vystoupení a fotky hudebníků samotných. Tak zase příště u nějakého skvělého počtení s naším/vaším časopisem Bezevěho!

- Disco Stuea -Krejčovic-

Rozhovor pro časopis Bezevšeho s ONDŘEJEM ŠKOCEM

Nedávno mě napadlo udělat rozhovor s členem hudební skupiny Chinaski Ondrou Škochem. Dovolila jsem si mu pro jeho předešlé nabídky tykat.

Jaké to je hrát s bratrem v jedné kapele?

Brácha byl vlastně jeden z hlavních důvodů, proč jsem v roce 2001 vstoupil do kapely. Od malička jsme spolu hráli a pro mě to byla vždy samozřejmost, že když někde hraju, tak s bráchou. Jsme na sebe zvyklí, takže na hotelu spíme v jednom pokoji s otevřeným oknem stejně jako kdysi doma.

Vedeš své děti také k muzice?

Moje děti jsou hudbou stále obklopeny, takže vlastně nemají ani jinou možnost. Ale určitě tím netrpí. Anežka miluje tanec a moc hezky tancuje. Jakub zase strašně rád bubnuje, a protože máme v ložnici, která je současně i mým domácím studiem, elektrické bubny, často do nich buší, ale vždycky vyžaduje metronom.

Máš místo, kam se rád vracíš?

Když si potřebujeme s manželkou doopravdy odpočinout, tak ukecáme jednu z babiček a odjedeme na tři dny do Vídně. Tam máme svá oblíbená místa, na která se vždycky rádi vracíme. Pak mam taky hodně rád hospodu „U Klaušů“ v Chicagu, ale tam se zas tak často nedostanu.

Jakou školu jsi vystudoval?

Po základce jsem šel na konzervatoř a vystudoval obor jazzová kytara. Pak jsem si to ještě trochu prodloužil a vystudoval obor skladba. Stal se ze mě dipl. um, což je titul, který si můžu dát pouze za jméno. Na školu moc rád vzpomínám. Měl jsem v obou případech velké štěstí na profesory.

Čím ses chtěl stát v dětství, jaké jsi měl sny?

Nikdy jsem nechtěl být popelářem, protože odpadky smrdí. Ale kosmonaut..., to už je lepší. Dlouho pak vyhrával akční hrdina s pistolí, ale s první kytarou jsem chtěl být rocková hvězda.

Jak jsi se dostal k muzice?

Jako malí kluci jsme jezdili s rodiči za rodinou, která byla plná muzikantů a maminka Ladová tehdy rodičům řekla, že máme talent. Začlo to flétničkou, pak povinný zpěv, protože jsem měl krátké prsty, a pak konečně kytara. Ve dvanácti letech už jsem stál v kulturním domě Eden s elektrickou kytarou na krku, která byla větší než já.

Máš nějaký úsměvný zážitek z koncertu?

Každý koncert je tak trochu úsměvný zážitek, ale asi nejvíc legrace jsme si užili při autopořádáních.

Můj první trapas byl na nějakém festivalu, kde jsem se vášnivě rozběhl po pódiu a vyletěl mi kabel ze zesilovače, takže se ozývalo jen ticho. Hroch se tehdy hodně smál.

Umiš hrát i na jiný hudební nástroj?

Kromě kytary a baskytary hraju tak trochu na klavír a bubny.

Jaký je tvůj nejoblíbenější festival?

Okor. Je tam vždycky bezvadná atmosféra a většinou skvělé kapely.

Máš radši samostatné koncerty nebo hraní na festivalech?

V tom je dost velký rozdíl. Na samostatný koncert je potřeba hodně věcí navíc. Musíme vymyslet scénu, playlist, choreografii, zvuk, světla. Je to spousta práce a když se to povede, tak taky pěkné divadlo. Festivaly bývají náročné po technické stránce, protože vždycky něco nejde, jak má, ale zažil jsem už hodně parádních festivalových vystoupení, kdy jsme do těch šedesáti minut narvali všechnu energii.

Jaký je tvůj hudební vzor?

Z českých kapel to byla vždycky Lucie a Buty. Ze světových Queen a samozřejmě U2. V poslední době poslouchám novou desku Seala a Pink.

Děkuji Ondrovi za rozhovor a přeji mu hodně štěstí jak v muzice, tak v osobním životě.

M. Volemanová, 4.P

LOLITA PODRUHÉ

Zdravím, milí čtenáři. V čísle 32 jsem vám představila lolita módu, v tomto článku si povíme o různých stylech a odvětvích tohoto oblákání.

CLASSIC LOLITA

Klasická lolita se nejvíce podobá rokoku, regency éře a viktoriánskému stylu. Vzory a barvy jsou něco mezi gotickými styly a roztomilostí, je to něco mezi temnou gothic lolitou a roztomilou sweet lolitou. Nejvíce se využívá starorůžová, béžová, světle i tmavě hnědá a šedivá. Tento podstyl se označuje jako vyzrálý a usedlejší. Zato se nosí méně, vzory látek jsou složitější a barvy tlumenější. Často se na látkách používají široké pruhy, kombinované s květovým vzorem, nebo jen samotný květovaný vzor. Sukně se vyznačuje vysokým pasem, často se šněrováním, umístěným buďto vzadu nebo vepředu. Doplnky jsou laděny k celému outfitu, většinou kožené. Šperky jsou většinou složité, ale barevně nevýrazné a ne moc blyštivé. Make-up je jemný a v přírodních barvách, stejně jako celý výsledek outfitu. Mezi neznámější značky patří Juliette et Justine, Innocent World, Victorian Maiden, Mary Magdalene.

GOTHIC LOLITA

Zkracuje se na gothloli, je kombinací gotické a lolita módy a vznikla kolem roku 1990. Vyznačuje se výraznějším a temnějším make-upem

i oblečením. Kombinace barev je většinou černá, červená, bílá, šedá, tmavě modrá a fialová. Gothloli se líčí hodně světlým až bílým make-upem, rty zvýrazní krvelačně rudou rtěnkou a oči orámuje černou tužkou, kouřovými stíny nebo různými kreacemi kreseb pomocí tekutých linek. Šperkem jsou různé staře vypadající skvosty, ale také šperky s náboženskou (satanistickou) tématikou. Například tašky a peněženky ve tvaru rakve, netopýrů a křížů. Tato móda má dvě odvětví, elegantní gothic módu (EGL) a elegantní gotický šlechtic (EGA). Tento styl a módu nejvíce proslavil zpěvák visual kei (hudební a módní styl) Mana (zmiňovaný v minulém článku), který nosí lolitu, ale obléká se i za aristokrata. Má svou značku Moi-Meme-Moitié, která je i dost oblíbená.

-YumeOokami-

ALENKA, LEGENDA Z ŘÍŠE DIVŮ

Kdo by neznal příběh Alenky, malé dívčinky, co se dostala králičí norou přímo do světa divů a fantazie. Tento příběh je známý po celém světě a bylo natočeno mnoho filmových adaptací. Autorem původního knižního příběhu *Alice's adventures in Wonderland and through the looking-glass* byl Lewis Carroll.

V tehdejší době si tuto knihu oblíbila královna Viktorie, když jí na její přání přinesli i další autorovy knihy, byla zaskočena. Carroll byl totiž matematik a uznávaný profesor, většina jeho tvorby zahrnovala pouze matematická pojednání. Ale přes jeho konzervativní zevněšek bylo uvnitř něho

něco zvláštního. Miloval svět dětí. Svět, kde platily zákony dětské fantazie a jejich hodnoty. Kde i to, co bylo naruby, mohlo dávat nějaký smysl. Tento příběh napsal pro malou holčičku, skutečnou Alenku Liddellovou, která milovala jeho příběhy o podzemní říši a svět za zrcadlem, a tak jí zasadil jako hlavní hrdinku tohoto bizarního světa.

Samotná kniha se skládá ze dvou částí. První je o zázračné zemi, kam Alenku zavede bílý králiček. Vše je tu nestabilní, stačí něco sníst nebo vypít a z ničeho nic se můžete protáhnout klíčovou dírkou nebo naopak můžete být vyšší než dům. Je tu spousta zvířat a věcí, které jsou personifikovány, a tak zde potkáte myšího profesora, žabí komorné, kočku Šklíbu a armádu karet v čele se Srdcovou královnou, ale také mnoho různých podivných nebo mystických stvoření. Druhá část vypráví, jak se Alenka dostane do světa za zrcadlem, kde se snaží odehrát pomyslnou šachovou partii v obrovské zahradě, aby se stala z pěšce královnou. Odtud pochází například tlustá dvojčata Tydliták a Tydlítek nebo Valihrach, který vypráví báseň o Tlachapodovi (v originále Jabberwocky), která je všeobecně považována za jednu z nejlepších nesmyslných básní v angličtině.

První Alenčino dobrodružství bylo natočeno Waltem Disneyem roku 1951. Od té doby se natočily spousty filmů, seriálů a nespočet parodií. Jako malá jsem měla ráda adaptaci z roku 1999, ve které hrají například Whoopi Goldbergová (Duch; Sestra v akci) tvář kočky Šklíby, dále Christopher Lloyd (Návrat do budoucnosti) bílého jezdce a asi nejpovedenější postavu Srdcové královny ztvárnila Miranda Richardsonová (Harry Potter a ohnivý pohár). Je trochu smutné, že přes dobré obsazení vlastní postava Alenky nebyla moc povedená. Asi nejnovější verze příběhu je od Tima Burtona, který natočil volné pokračování Alenčina příběhu, když už je starší. V létě také vyšla herní adaptace Alice: Madness Returns, která je pokračováním hry American McGee's Alice, kde je celý příběh přepracovaný jako hororové výjevy Alenčina vnitřního světa potom, co se zblázní.

Ale koneckonců ani nejmodernější efekty a počítačová grafika nedokážou vykreslit krásu tohoto bláznivého světa. Původní myšlenku nekonečné dětské fantazie a bláznivé logiky zachycuje nejdokonaleji právě samotná knížka. A proto těm, kdo chtějí objevit skutečnou krásu tohoto příběhu, ji doporučuji přečíst.

-Pavliska-

žít vidět lampiony, které každý rok přesně na její narozeniny stoupají k obloze.

Flin Rychlík (Vojta Kotek) ukradl spolu se dvěma lupiči princeznu korunu a utíkají ze zámku pryč pronásledováni královským vojskem v čele s bílým koněm Maximem. Cestou podrazí i své dva spolupachatele a dál s ukradenou korunou utíká. Flin se chce někde před vojskem skrýt a narazí na věž, kde je ukrytá Locika. Vyleze do věže a poté, co si s Locikou vše vyjasní, uzavřou dohodu, že když ji Flin dovede k lampionům a zpátky, vrátí mu korunu. Tu mu sebrala, když v prvním okamžiku, co ho spatřila, ho uhodila pánvičkou.

Po cestě k lampionům zažívají Locika spolu s Flinem, vlastním jménem Evžen Houžvička, a jejím chameleónem Paskvalem neskutečná dobrodružství, plno legrace, smíchu, ale i strachu a nástrah.

Nebudu vám prozrazovat konec, protože to se nedělá. Vše vám doporučuji se na pohádku podívat. Ne nadarmo se říká, že pohádky nejsou jen pro děti.

-Chucky-

NA VLÁSKU

Animovaná hudební pohádka od tvůrce Walta Disneyho *Na vlásku* je plná dobrodružství krásné dívky, která má kouzelné vlasy. Režiséry této pohádky byli Byron Howard a Nathan Greno.

Pohádka začíná tím, že se z nebe snese kapička slunečního svitu a vyrostle kouzelná květina, která léčí a dopřeje mládí komukoliv, kdo jí zapívá.

Květina skrývá zlá a stará čarodějnice (Helena Vondráčková), která si ji chce nechat jen pro sebe. Mezitím v království těhotná královna velmi onemocněla a její lid začal hledat zázrak. Po dlouhém pátrání našli kouzelnou květinu, kterou čarodějnice ukrývala. Královna se uzdravila a porodila nádhernou princeznu Lociku (Ivana Korolová) se zlatými vlasy. Na počest jejího narození vyslali na noční oblohu lampion. Čarodějnice věděla, že její vlasy díky květině budou mít stejné účinky a Lociku unesla a ukryla ji daleko od ostatních ve vysoké věži. Uplynula dlouhá doba a Locika už za den bude plnoletou. Každým dnem je krásnější a její vlasy už měří přes sedmdesát stop. Čarodějnicí považuje za svou vlastní matku. Celý život tou-

NEZVANÁ

Myslím si, že nikdo z nás si nedokáže pořádně představit, co s člověkem udělá smrt blízkého člověka. Anna je mladá dívka, která se po podřezání žil léčí v psychiatrické léčebně. Děsí ji živé sny, kdy vidí znovu a znovu umírat svou matku, nebo různé mrtvé děti, všichni jí dávají nějaké nápovědy.

Konečně nachází den, kdy se může vrátit domů, jenže zde již najde novou milenkou svého otce. S tím se Anna špatně vyrovnává, ale pomáhá jí její sestra Alex. Ani jedné se nová přítelkyně a bývalá pečovatelka nelíbí. Myslí si, že smrt jejich nemocné matky nebyla náhoda, a rozhodnou se na vlastní pěst zjistit, co je Mildret Summersová zač. Zjistí, že v žádné nemocnici taková Mildret nepracovala a že její řidičský průkaz je neplatný. Snaží se všechny tyto skutečnosti říct svému otci, ale ten je zaslepený láskou. Nakonec otec odjíždí do Londýna kvůli své knize a pro sestry začíná domácí peklo.

Kdo je vlastně Mildret? Co se onu noc, kdy zemřela jejich matka, stalo? Kdo za všechno může? Je vrahem Mildret, Alex nebo Anna?

Co se odehrává v Annině hlavě? Zachrání se včas? Na to už se podívejte sami.

Musím říct, že některé scény byly dosti nechutné, hlavně ty, kdy mrtví lidé Anně našeptávají. Myslím, že budete mile překvapeni nepředvídatelným dějem. Film natočil Charles Guard a hlavní roli Anny si zahrála Emily Browning, tak nezaměnitelná svým vzhledem.

-YumeOokami-

PARTIČKA

Partičce patří první příčka pravidelně pozorovaných pořadů pro pobavení. Právě proto chci představit Partičku čtenářům Bezevšeho.

Partičku promítá Prima pravidelně při pondělku padesát pět minut po deváté. První přicházející postava režisér Daniel Dangl přivítá pět pánů, Richarda Genzera, Michala Suchánka, Ondru Sokola, Igora Chmelu a posléze pomocného pianistu Mariána Čurka. Pozdraví, pohodlně se posadí, pousmějí a poté přijde peklo. Pokus předvést se přichází: poslední písmeno, příběh, poté poezie, překlad a páry. Pět po sobě plynoucích představení pobavilo plno pozorovatelů. Improvizaci předvedli páni pořádnou. Potlesk, plno pláče, potu pozorujeme při půlhodinové partičce.

Pořad Partička je hned po zprávách druhý nej sledovanější pořad na Prima family. Na svém profilu na facebooku má přes 180 000 fanoušků a je to tedy nejoblíbenější pořad České republiky v současnosti. V partičce se objevily postavy jako Tatiana Vilhelmová, Petr Vacek, Lucie Bílá a skupina Nightwork.

Největším projevem nesouhlasu „partičkářů“ bylo vyřazení pořadu Partička z předávání cen Český Slavík Mattoni.

Jakub Štuler, 3. S

UNDERWORLD: PROBUZENÍ

Pokud jste si mysleli, že zabitím prastarého upíra Marcuse to všechno skončí, mylili jste se. Shrňte si to, v prvním díle Underworld Selene objeví Michaela, ze kterého se stane mutant obou druhů, napůl upír a napůl lycan. Druhý díl Underworld: Evolution je pokračováním útěku a schovávání Selene s Michaelem. Třetí Underworld: Vzpouira lycanů vysvětluje, proč se lycani a upíři tolik nenávidí. Ale já vám napíšu o nejnovějším dílu, Underworld: Probuzení.

Michael a Selene jsou dva milenci a štvanci, jejichž svět se pomalu mění. Lidstvo zjistilo, že není na světě samo, a tak podniklo radikální řešení, čistku. Kdokoliv byl nakažen virem lycana nebo upíra, byl nemilosrdně zabit. Naši hrdinové se chtějí ukrýt do bezpečí, ale nestihnou utéct. Michaela postřelí a společně se Selene spadne do vody, ta ve vteřině zmrzne. Doba se posune o dvanáct let a Selene se probere ve výzkumném středisku Antigen, odkud se jí podaří utéct. Selene má divné vidiny, myslí si, že je propojena s Michaelem, ale záhy zjišťuje, že je propojena s dcerou.

Selene se své dcery nehodlá vzdát, protože jí na světě už nikdo jiný nezbyl. Narazí na Lycany, respektive na to, co z nich zbylo, a taky na skupinku upírů, schovávajících se v podzemí jako krysy. Ti ji vidí neradi, ale než ji stihnou odstranit, napadnou je lycani, jiní, než ve skutece, silnější, než kdy dřív. Unesou Selene dceru, ta je pronásleduje až do Antigenu a s pomocí detektiva zjišťuje, jak velká korupce v tomto světě vládne.

Zachrání Selen svou dceru? Je Michael na živu? Kdo jsou vlastně lidi z Antigenu? A je tento díl dílem posledním? Na to se běžte podívat do kina sami.

-YumeOokami-

SHERLOCK HOLMES - Game of shadows

Na tento film jsem čekala bezmála dva roky, a to z toho důvodu, že tam hraje můj nejoblíbenější herec a jeden z nejtalentovanějších lidí na světě Robert Downey jr. Chtěla bych vás tímto seznámit s pokračováním filmu Sherlock Holmes.

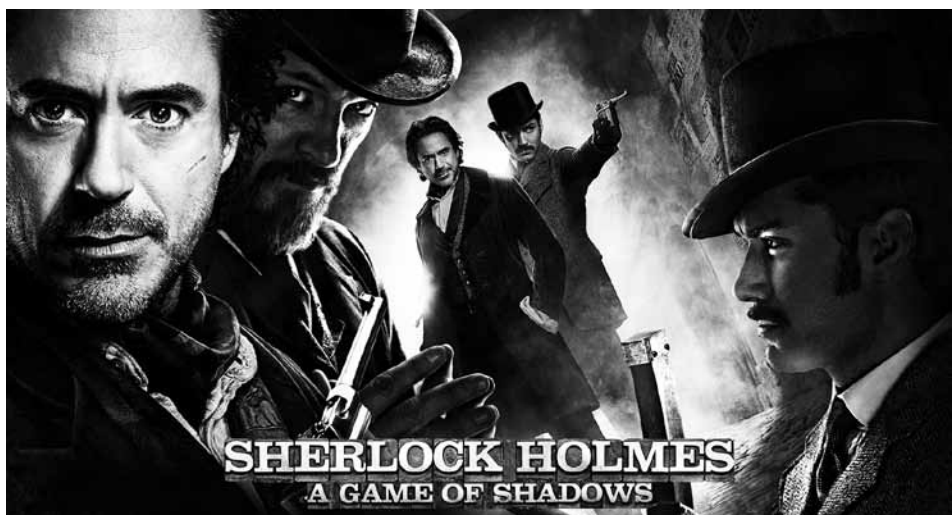
Tento mysteriózní příběh začíná Holmesovým pronásledováním profesora Jamese Moriartyho, kde se opět objevuje proslulá Irene Adlerová jako Moriartyho „poslíček“. Zároveň se chystá i svatba Holmesova dobrého příte-

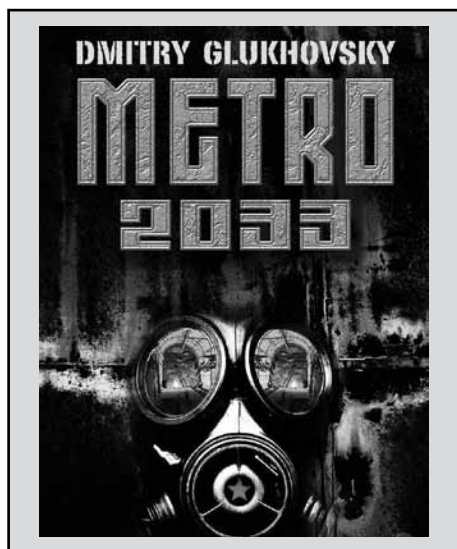
le dr. Watsona. K této záležitosti patří Watsonova rozlučka se svobodou, na které se objevuje Sherlockův bratr Mycroft (vládní úředník) a cikánská kartářka Simza, s jejichž pomocí se pokouší zhatit nekalé plány profesora. Ten se snaží poštvat proti sobě evropské velmoci atentáty na hlavy státu a získat tím nadvládu nad celosvětovým průmyslem.

Sherlock Holmes a dr. Watson cestují do několika evropských zemí, seznamují se s cikánskou kulturou, potýkají se s Moriartyho inteligencí a bojují o holý život.

Napínavý příběh plný dobrodružných a akčních scén znova potvrzuje Holmesovy nepřekonatelné dedukční schopnosti.

-Boudý-

Dmitry Glukhovskiy napsal v roce 2005 knihu, která se stala světovým apokalyptickým bestsellerem. Kniha zaujala i vývojáře her, a tak vytvořili stejnojmennou hru. Nakolik se liší, nevím. Kniha má pokračování Metro 2034.

Příběh vypráví o nedaleké budoucnosti, do které se můžeme dostat i my. Hlavní postava Artom žije v prostorách moskevského metra. Před pár lety hrstka lidí z Moskvy přežila největší jadernou válku (zda-li přežili lidi jinde, se neví). Ta měla za následek zničení ozónové vrstvy a obyvatelstvo se z povrchu muselo schovat do největšího protiatomového krytu - metra.

Artom žije v na první pohled klidné stanici VDNCh, kde se pěstují žampiony, jimi se krmí prasata nebo se z nich dělá po celém metru proslulý čaj. Žije s nevlastním otcem, který je často na cestách. VDNCh sužují prapodivné bytosti, přezdívané ďáblové, kteří obyvatele této stanice nemilosrdně zabíjejí. Jako malý, se na chvíli Artom dostal v noci na povrch a nechal za sebou otevřenou hermetickou bránu, je to tajemství, které ho sužuje a on se obviňuje, že ďáblové se objevili jeho vinou. Artom se setká se záhadným mužem, který ho pověří nesnadným úkolem dostat se do stanice Polis, stanice plné vědění a učení, sídlící v srdci metra, aby mohl zachránit svou milovanou stanici. Artoma dálky metra lákají, a tak se vydává do temných útrob prohnitého metra. Cestou se setká s nemálo nástrahami a spoustou odlišných lidí. Někteří mu na cestě pomáhají, jiní ho chtějí zabít a některým pomáhá Artom sám. Nespočetněkrát je na pokraji svých sil a krůček od smrti. Co všechno se skrývá v metru? Jaké zrudly? Kolik mrtvol metro skýtá? Jak se žije na jiných stanicích? Přežilo něco na povrchu a jak to vlastně vypadá? Co se stane s Artomovým úkolem a jestli přežije, to si už musíte přecíst sami. Knihu doporučuji všem, kteří mají rádi apokalyptické knihy (filmy), sci-fi a napětí. Když už jsem se do knihy pustila, četla jsem pokaždé minimálně hodinu a někdy i více. Na každé stránce se děje něco nového, a když už si myslíte, že víte, co následuje, kniha vás překvapí.

-YumeOokami-

Platón – Dialogy o kráse

*Nedávno se mi dostala pod ruku kniha od Platóna, která se skládá ze tří částí, *Ión, Hippias Větší a Faidros*. Kniha je napsána jako většina autorových děl ve formě rozhovoru mezi Sokratesem a určitou osobou. Každá část se jmenuje podle toho, s kým zrovna Sokrates mluví.*

Dílo je plné zajímavých filozofických názorů. Ve druhém díle se řeší otázka, co je krásno. Sokrates se ptá svého přítele Hippia. Ten mu odpoví, že krásno je krásná dívka, zlato, bohatství, zdraví a pocty, užitečnost, libost vznikající skrze zrak a sluch a tak dále. Sokrates jeho názory rozbíjí a vysvětluje, že předmětem jeho zkoumání není jen to, co se zdá krásným a co bývá za krásné označováno, nýbrž to, co je pravdivě krásné, krásno samo o sobě, podstata krásna. Nakonec se shodují na tom, že krásné věci jsou nesnadné. Třetí díl je někdy nazýván dialogem o lásce. Je zde řečeno, že cesta k poznání není jen cestou nezainteresovaného myšlení, nýbrž vyžaduje účast, lásku k poznání, což se dá vyjádřit jako láska k moudrosti a vědění. Jsou dva druhy lásky, tělní, pohlavní láska a smyslová láska, neboli touha (éros), která je podnětem k hledá-

ní krásy jako takové, věčných idejí a filozofování. Velmi se mi líbila filozofie duše, kdy Sokrates říká, že duše se skládá ze dvou koní a kočího. První kůň je slušný, vede duši k nadsmyslovému bytí. Druhý je pak neposlušný a stahuje ji k tělesným prožitkům. Když duši strhne druhý kůň, padá na zem. Ten, kdo chce dosáhnout pravdy, musí se odpoutat od všeho zemského, aby se jeho duše mohla dostat do světa idejí. Cesta vede přes lásku a božské šílení po kráse. Kniha se mi velice líbila. Mám ráda takové knihy, které vás nutí se nad něčím zamyslet. A filozofování je ve všech směrech velmi zajímavé. Platón často používal jistou nadsázku a ironii, aby donutil čtenáře, popřípadě posluchače k zamyšlení. Psal díla tak, aby byla srozumitelná pro větší masu lidí. Tato kniha však může dělat některým lidem problémy z hlediska pochopení a použití jazykových prostředků. Ale ti, kteří si váží starověkých filozofů, jako byl Platón, Sokrates, Aristotelés a jiní, pro ně bude toto dílo důkazem jejich moudrosti, a proto si ji rádi přečtou znovu.

-MišCA-

Nagaru Tanigawa - The Wavering of Haruhi Suzumiya

The Wavering of Haruhi Suzumiya (Kolísání Haruhi Suzumiya) je šestá z dosud jedenácti knížek vyprávějících příhody ne tak docela běžných středoškoláků. Popravdě je to hodně zvláštní skupinka lidí. Působná a dlouhohlavá Mikuru Asahina přicestovala z budoucnosti. Yuki Nagato, tichá, introvertní knihomilka je takzvaná Data Overmind – umělá humanoidní bytost z jiné galaxie. Itsuki Koizumi má zase telepatické schopnosti. A Kyon? Ten se do všeho dobrovolně připlétl. Všichni přitom mají jediný úkol – sledovat a hlídat Haruhi. Suzumiya totiž nevědomky ovládá celý svět. Její téměř božské schopnosti jí umožňují pretvářet realitu podle svých představ.

Knížka obsahuje pět příběhů, z nichž dva byly zanimovány. Těmi se tedy zabývat nebudu. V Love at First Sight (Láska na první pohled) volá Kyonovi jeho bývalý spolužák Nakagawa a popisuje mu dívku, do které se zamiloval. Tou dívkou je Yuki Nagato. Nakagawa už si z lásky (leč platonické) naplánoval dopředu celý život a po Kyonovi chce, aby mu pomohl Yuki získat. Where Did the Cat Go (Kam zmizela kočka?) se vrací k páté knížce. SOS brigáda s několika dalšími lidmi tráví Nový rok na chatě v horách. Koizumi pro ně připravil hru – vyšetřování záhadné vraždy Keiichiho, ve které je kocour Shamisen klíčovým svědkem. V příběhu The Melancholy of Mikuru Asahina (Melancholie Mikuru Asahiny) Mikuru chce, aby s ní Kyon šel nakoupit čaj pro klubovnu. Kyon tuší, že je něco v nepořádku, když Asahina každou chvíli kontroluje čas a je věčně nervózní. Za nákupem se totiž skrývá tajný motiv. Ke Kyonově smůle to však rande opravdu není.

Kromě táhlého a nudného příběhu se Shamisenem jde o moc hezky napsanou knihu plnou hravých idiomatičtějších přirovnání, povedeného humoru a Kyonových cynických a sarkastických poznámek. Občasné černobílé kresby od Noizi Ito jsou podařené a hezky doplňují příběh. Knížka není příliš dlouhá, má pouhých 193 stran. Doporučil bych ji ale pouze zdatným angličtinářům, kteří viděli obě dvě série The Melancholy of Haruhi Suzumiya nebo četli předchozí novely.

-Peeter-

SVATBA

Dovolte, abychom vám přinesli v pořadí druhou povídku ze sborníku *Studentské vzpomínky bývalého studenta polygrafiky Vladimíra Kvocha, který maturoval v roce 1986. Kdo jste četli povídku Supl, jistě se těšíte na další.* -ŠA-

Po dlouhotrvající zimě nás všechny opět zasáhlo jaro, tohoto roku však poněkud silněji. Maturita bušila na dveře a bylo to znát i z hrůzostrašných snů, které se nám zdály. To ovšem neměnilo vůbec nic na tom, že jarní slunce nám vliho do žil novou krev a doslova v nás rozproudilo mízu. Všechno jsme vnímali citlivěji a ohromnou radost nám udělal třeba jen rozkvetlý zlatý dešť, pučící stromy, čerstvá tráva a první včela, která se vydala pilně za prací na oschlou mez.

To, že jaro způsobuje kdejaké změny i s námi všemi, jsme pozorovali sami na sobě. Roztouží-li mladíci chytali lecky vyvaleni na lavičkách, vyhřívali se na sluníčku a se zájmem pokukovali po dívkách, které se jim zdály o poznání krásnější. Tohoto jara udělala matka příroda své i s Jürzou Kotem, statným zádumčivým hochem. Přestal se tvářit zahloubaně a zamýšleně a několikrát zapomněl i na plánovanou sebevraždu a odchod do říše na nebesích. Zdálo se, jako kdyby i jeho začal bavit svět.

Největší podíl na této změně nenesla rozkvetlá bříza před školou nebo polygraphy oblíbený znovu zelený a jarem provoněný Strážný vrch ale „ONA“, dívka s velkým Dé – Saša, spolužačka z vedlejší třídy, pohledná slečna, stále se smějící, se smyslem pro humor a navíc premiantka třídy s vynikajícím prospěchem, na kterém ovšem nestavěla svou oblíbenost. Osud sám ji zavál z gymnázia do našeho ústavu, který zvládala, dalo by se říci, levou zadní. Není se tedy čemu divit, že Jiřího probrala z letargie a moc mu imponovala.

Tato změna na něm byla znát, neboť se míhal na tváři onen výraz zamilovaných. Ovšem toto neuniklo bystrým kolegům a kolegyním, kteří sledovali se zájmem, co se vyvine z této na první pohled studentské lásky.

Jiřímu se Saša moc líbila a snad i on jí, ovšem co mu scházelo, byla kuráž a odvaha. Sice ji několikrát oslovil a zapletl se s ní do debaty o právě probíraném literárním klasikovi, ale u toho jeho úsilí ztroskotalo. To viděli všichni, a proto si neodpustili uštěpačné poznámky a legrácky typu: „Tak kdy bude svatba?“ a podobně.

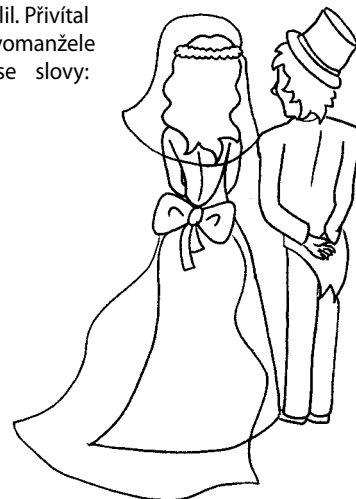
A že měli oba dva moc kamarádů a co je to za kamaráda, že nepomůže, když je jednomu nejhůř,

dopadlo to vše následovně. To se dnes dá zjistit těžko, v čí hlavě se zrodil ten nápad, ale byla to myšlenka veskrze velkého ducha (epochálního). Nápad to byl ten, ty dva nešťastníky oddat. Řešení bylo sice na světě, ale nejtěžší bylo dát jim najevo, co se na ně chystá a přimět je, aby svolili. Tentokrát vstoupila do hry vysoká diplomacie. Vyjednávalo se dlouho, ale nakonec snaha přinesla své ovoce. Za tu dobu ale od myšlenky k skutku uběhla řádka dní a přiblížily se písemné maturitní práce. Polygraphové vystrašení tématy a takzvanými „tutovkami“, které stejně se ukázaly jako špatné zprávy, se pustili do líteho boje, potili krev, opisovali z taháků, propiskami drásali listy papíru a tavili v rukách plnicí pera, aby tak spáchali písemné maturitní zkoušky ze dvou jazyků a jednoho odborného předmětu. K tomu je vedení školy navíc donutilo, jak prý žádá tradice a bonton, vytáhnout obleky, oprášit kravaty, na kterých ulpěl prach a skvrny od vína z nedávného maturitního plesu, svátečně se ohodit a vydat se složit zkoušky.

To už byl opravdu jen krůček k tomu uskutečnit onu fingovanou svatbu. Nevěsta se sice do poslední chvíle zdráhala, ale nakonec, co by pro trochu recese neudělala. Ženich se počal opět tvářit postaru flegmaticky a kdo ví, co se mu tenkrát pod touto maskou honilo za nápady. Zda dát přednost žiletkám ASTRA SUPERIOR nebo konopnému provazu. Tak či onak v den složení poslední zkoušky z technologie, když už byl na několik týdnů zdánlivě klid (spíš ticho před bouří), v krásné prosluněné odpoledne se srazili všichni účastníci, vlastně od této chvíle svatebčané, svědci a novomanželé na náměstí u morového sloupu. Kluci v oblecích s kravatami a holky v šatech, ony navíc vyrobily stužky s mirtou a ošpendlily účastníky. To už se začalo schylovat k obřadu. Svatba to byla veliká, asi dvacet pět lidí.

Nevěsta si přinesla staré svatební šaty po babičce, ale na poslední chvíli ještě vzdorovala, byla ovšem obrácena na pravou víru a odebrala se za asistence nejbližších přítelkyň do hotelu LUŽAN na toaletu se převléci. Když se vrátila, všichni zkoprněli úžasem, opravdu jí to moc slušelo, vypadala jako skutečná nevěsta (jako z módního časopisu). To už se formuloval průvod, ve kterém se objevily kytka, kytara, dokonce i fotoaparát a různé krabice, většinou prázdné, zato větších rozměrů. Komédie se začala. Herci vstoupili na scénu. První ženich s nevěstou, za nimi imaginární svědci a houf juchajících a výskajících svatebčanů, který se pozvolna vydal v průvodu pryč z náměstí. Na konci průvodu předstírali Imbus s Pípou, že se plahočí s automatickou pračkou. Všechno to vypadalo vskutku vě-

rohodně. Na první pohled studentská svatba se vším, co k ní patří. Obřad byl jaksi opomenut a odložen na neurčito a celý zástup se ubíral jako procesí uličkami Rumburka směrem k hřbitovu, k restauraci Hvězda. Tato restaurace byla mimo centrum města, a tak se dalo říci, že vrchní nemohl znát nikoho z účastníků. První vešel družba a překvapenému vrchnímu, který před malou chvílí otevřel, jal se vysvětlovat, že došlo k tragickému omylu a zklamání. Jeho svatebčané měli zamluvený sál kdesi v Jiříkově, ale z organizačních důvodů (neznámých) to nevyšlo. Vrchního to dost překvapilo, ale když viděl možnost snadného vydělků z tolika hostů, ochotně a rád svolil. Přivítal novomanžele a se slovy:

„Opusťte tuto místnost!“ vyhodil tři cikány, kteří tu nasávali pivo hned, jak otevřel. „Nevidíte, mám tady svatbu,“ dodal.

S jeho svolením se srazily stoly do tvaru podkovy, servírka prostřela čisté ubrusy a začala připravovat tabuli. Zbývalo vysvětlit a dohodnout průběh celé hostiny. „Víte, my jsme taková chudá studentská svatba.“ Vrchní tomu opravdu věřil, začal nosit polévku a pití, co si kdo objednal. To už začal zřejmě něco tušit, neboť si každý nechal psát lístek, aby si platil sám. Objednávaly se typické chody jako na svatbě, utopenci a sekaná, ženich s nevěstou řízek. Poté byla zahrána tuš, Kot se Sašou se políbili, rozbili talíř a společně ho zametli. Postupně se pronášely přípitky. Za bujarého veselí se začaly rozdělovat prázdné krabice nebo vybalovat nesmysly a kýče jako cedníky, vařečky a tak dále. Našly se i prošlé preservativy a nálada v sále začala gradovat. Přišla řada na kytaru a polygraphický zpěv se nesl na míle daleko. „Šel jsem šumným hájem, širou rovinou...“ Oblíbení Beatles vynesli náladu na vrchol Olympu při chóru Hey Jude. Mrazík, kytarista a zpěvák, exceloval. Co song, to hit.

Se stoupající náladou, klesala míra v půllitrech periodickou řadou, to však nic neubralo na veselí. Netrvalo dlouho, rozezněl se i hrací automat na desky a mezi stoly se objevily první taneční páry. Potom se tančilo a pilo ještě hodně dlouho. Novomanželé si zřejmě ujasnili, že i když předstíraná svatba není právě to, co oba chtějí, jejich city se vliho do silného přátelství, které tomu vztahu však neubralo na síle. Polygraphové se vybouřili a do jejich myslí se nesmazatelně zapsal další skvělý a neopakovatelný zážitek, na který rádi vzpomínají. Proto křičím a řvu do celého světa, až mi zaléhají uši: „Ať žijí fingované svatby!“

V. Kvoch alias Spadozza

PROLOG

Dobrá večer, dámy a pánové, budu vám vyprávět příběh, takovou legendu. Vše začalo u ledničky. Vyndal jsem si svlékací párky a položil je na talíř. Poté jsem to celé naseviroval do mikrovlnné trouby a zapnul ji na dvě minuty. Jakmile se jídlo ohřálo, zjistil jsem, že vlastně hlad vůbec nemám, ale jelikož jsem byl líný je uklidit zpět do ledničky, tak jsem je z donucení snědl.

Ale to je trochu jiná legenda. Tento příběh nebude o svlékacích párcích a mé lenosti, ale o zimě. Pohodlně se usadte a poslouchajte, neboť ledově mrazivý příběh právě začíná.

ZIMNÍ PŘÍBĚH

Vše se událo roku 1996. Tuším, že někdy v lednu. Jeli jsme zrovna plesat do varnsdorfského domu kultury. Již v autobuse probíhala bujará zábava a my se sázeli, kdo odpadne jako první. Ten den hustě sněžilo a večer se oteplilo tak, že padal déšť se sněhem, který později na silnici zamrzal. Čul jsem jistě potíže, ale zatím jsme jeli, tak jsem byl v klidu. Ples byl vydařený, i když jsem z něj téměř nic neměl, neboť se nerad mačkám v davu. Seděl jsem u zapadlého stolu s mým kamarádem, kde jsme spolu popíjeli a rozprávěli o nejrůznějších tématech. Jeho také nijak netrápilo, že nic nevidí, i když to byl maturitní ples jeho dívky. Plánovaný odjezd byl ve dvě hodiny ráno. Avšak, jak jsem již říkal, čul jsem potíže. Vyšli jsme ven, mohlo být tak minus dvacet stupňů. To už je teplota, při které se vám začnou lepit nozdry i řasy. Vše, co večer napadalo a napršelo, v noci zmrzlo a silnice byla zralá akorát tak na brusle. Náš autobus samozřejmě kdesi zapadnul. A než jsme se dobelhali k jediným dvěma taxikářům, kteří měli tu odvahu a přijeli pro lidi, tak do nich naskákal někdo jiný a my měli smůlu. Mezitím, než pro nás přijel náhradní autobus, kterýžto dorazil až za svítání, se před kulturním domem odehrávalo následující představení. Značně velká společensky unavená skupina gentlemanů se do sebe pustila hlava nehlava. S kamarádem jsme to jako vždy flegmaticky pozorovali z pozdálí, popíjouce bylinného Magistra, aby nám nebyla zima. PLESK!!! Ani nevím odkud rána přiletěla. Jen vím, že pak už nic nevím. Vzbudil jsem se až na bedrech mého kamaráda. Promrzlý na kost jsem musel konstatovat, že to byla asi velká šlupka, když v tu chvíli svítalo a přijížděl autobus. Všude převládalo veselí. Připadal jsem si jako bych se probudil do jiného světa. Všude samý úsměv, nikde žádná facka ani pěst.

EPILOG

V závěru bych shrnul naše celovečerní počínání. Byla to akce jako každá jiná. Opět mě poznávali lidé, které jsem vůbec neznal, opět se mi podařilo někoho společensky unavit, opět jsem se společensky unavil a opět jsem poznal nové lidi, na které si již vůbec nepamatuji, ale oni mě budou jako vždy zdravít a mluvit se mnou: jak jsme, kde jsme a co jsme spolu zažili a vypili. Já na ně budu zase tupě zírat a vysvětlovat jim, že je to sice možné, že se známe, ale že si na ně vůbec, ale vůbec nepamatuji.

čul= tuším Johnny Lorenzo alias Jan Menšík, 4. S

Moje vánoční vyprávění

Venku sněžilo, já si spletl autobus a cesta do Rumburku se mi pěkně protáhla. Jsem opravdu unavený a můžu nám na intru do počítače: „Napiš třeba o tom úžasným náleži. A jak si na něm někdo narazil prdel. Nebo tak něco.“ „Andy ... První co mě napadlo bylo tohle a druhý, jak jsem tě poznal.“ Ťukal jsem na klávesnice a zavíraly se mi oči. „No vidíš. Tak jdi do toho.“ Tahle věta mě trochu zarazila. On to ale vůbec nebyl špatný nápad.

Byla zima, jaká má být, konečně napadl sníh, do Vánoc zbývaly dva dny a já se vrátil do Děčína.

Kamarád mě nějaký čas před tím seznámil se skvělou hudbou. A protože měli Sunshine ten den v klubu Garáž koncert, musel jsem se účastnit. Doma jsem se upravil, zahodil batoh co nejdál mohl a vydal se na cestu. Když jsem kolem desáté dorazil na místo, už jsem se rád ně těšil. Stál jsem u pódia, žmoulal v ruce půl litr a otočil se doprava. Nic jsem nehledal, nikoho nesháněl, jen

jsem se tak otočil a viděl jsem ji. Cupitala dolů po schodech od výčepu, krásné červené vlasy letěly za ní a neuvěřitelně jí to slušelo.

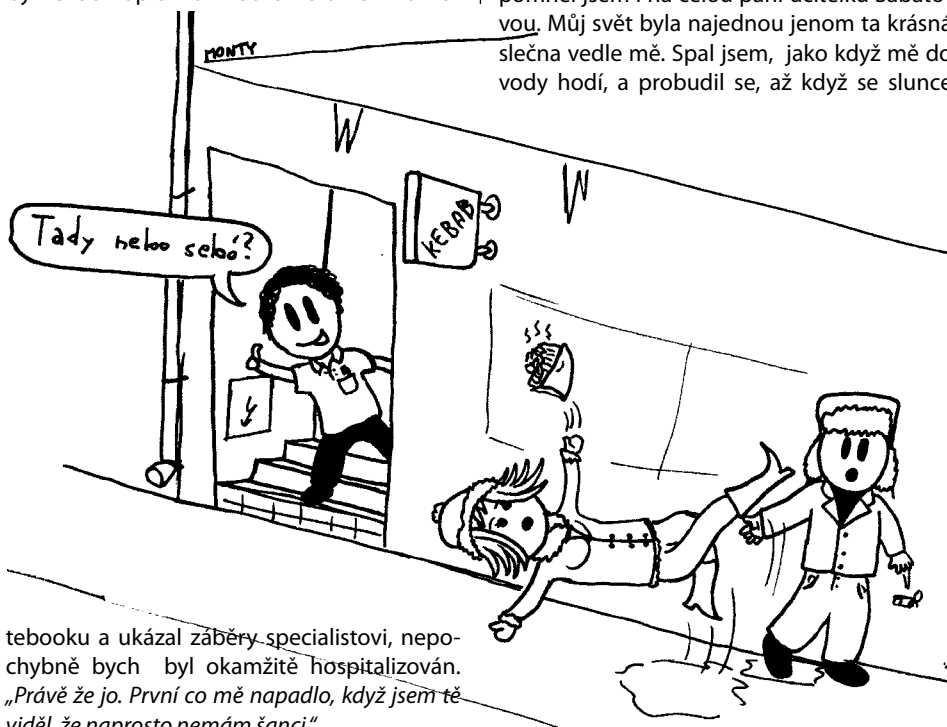
„Byla jsem rudá, lilo ze mě, nemohla jsem dechat, fakt kočka!“ čtu a s každým smajlíkem se trošku přidebilně usmívám do displeje. Kdyby někdo napíchnul webkameru ve víku no-

měl ponětí, kde Nový rok strávím. Zkusil jsem jí napsat a k mému naprostému úžasu mi řekla, kde ji najdu. Sotva jsem ji viděl, zase jsem si tykal s trémou, z naprosto zřejmého důvodu se mě chopila i při dalším setkání. A zase nevím jak, nějak jsem proplul večerem a na Nový rok začal nejparádnější dva měsíce mého života.

„Páni, jo, konečně se dostávám k tý prdelní části,“ svěřuji se Facebooku a zase se trochu pitomě směju. Mám naprosto nesmyslnou radost, že s tou dívkou můžu, i když na dálku, sdílet večer. S každou příchozí zprávou jako bych byl o kus víc doma.

Utíkali jsme z koncertu na autobus. Byla zima, kouř stoupal z kanálů a město jen ospale mžouralo do nočního smogu. Z mlhy na nás svítilo okýnko, z něj hrála televize a voněl kebab. Za posledních pět euro jsem koupil dva malé kebabky a vydali jsme se na cestu. Dodnes si dokonale pamatuji její dva kroky kupředu a parádní smyk. BUM, ozvalo se a moje úžasná, krásná přítelkyně seděla v polozmrzlé kaluži. PLÁČ, ozvalo se, jako by první rána nestačila. To na ní přistál kebab za dvě eura a padesát centů. Omáčky v něm ale bylo přinejmenším za deset.

„Ježišmarja, láska, není ti nic? Jseš celá?“ sbíral jsem svoji princeznu ze země a ta hrozně rána mě bolela za ní. Ještě doma jsem z ní sundával kousky masa a utíral omáčku. Zapomněl jsem na mastné ruce, na Rumburk. Zapomněl jsem i na celou paní učitelku Šabatovou. Můj svět byla najednou jenom ta krásná slečna vedle mě. Spal jsem, jako když mě do vody hodí, a probudil se, až když se slunce

tebooku a ukázal záběry specialistovi, nepochybně bych byl okamžitě hospitalizován. „Právě že jo. První co mě napadlo, když jsem tě viděl, že naprosto nemám šanci.“

Mrzí mě, že si nepamatuju, co jsem jí řekl. Nikdy jsem neměl trému, jako malé dítě jsem byl dost komediant, vystupovat před lidmi mi nevadilo a občas to bylo až na škodu. A najednou tu byla, bez přátelského poklepání na rameno, zažil jsem řádné přepadení. Takové přepadení, že si nepamatuju nic. Od toho koncertu jsem byl s tou milou slečnou v kontaktu. Psala krásně, příjemně a kdyby mi náhodou nebyla sympatická už na koncertě, byla by teď. Na Silvestra toho roku mi nějak spadly plány a já ne-

dralo do pokoje a všechny dochvilné hospodynky už měly prostřeno.

Už nějaký pátek se mi takhle hezky nespí, ale pořád se zubím do displeje, kdykoliv odpoví. Pořád jí posílám zprávy na dobrou noc a hodiny se válím po posteli s telefonem v ruce. Je jedna ráno, oči se mi zavírají a ta slečna pořád piše. I když jsem si zavírají a ta slečna pořád piše. I když jsem si zavírají a ta slečna pořád piše. I když jsem si zavírají a ta slečna pořád piše. I když jsem si zavírají a ta slečna pořád piše. I když jsem si zavírají a ta slečna pořád piše. I když jsem si zavírají a ta slečna pořád piše.

A. Nebeský, 4. S

Toxické tango

První paprsky letního slunce se třísťí o kapky ranní rosy na kolejích. Lisy na stromech se nehýbou. Vlaky postupně přijíždí a zase mizí za clonou oparu, kterým se pomalu plní ovzduší. Ptáci zpěvem vítají životodárný kotouč na blankytném nebi. Vzduch voní. Na nástupiště přichází dva lidé. Muž a žena. On je vysoký, ona malá. Oba jsou hubení. Drží se za ruce. Volné oblečení zakrývá vyčnívající kosti. Prázdné pohledy mrtvých očí míří k zemi. Dvě postavy zničené časem. Dvě duše zlomené drogou. Dnes už nezáleží na tom, jestli to byl pervitin nebo háčko. Pomalu usedají na patník. Muž za chvíli vstává. Chce peníze. Její peníze. On chce koupit cigarety, ona nasytit ztuhlý a prochladlý žaludek. Začíná hádka, dopadá první kopanec. Teď vstává i ona. Fac-ka střídá další kopance. Romeo, Julie a krev... tančí toxické tango uprostřed ranního klidu.

Žena si sedá zpátky na zem, on odchází s penězi. Po pár minutách je zpátky, už klidnější. Dostal to, co chtěl. Odcházejí spolu, ve studeném obětí. Míří k milosrdné smrti, ať už rukou vlastní nebo toho druhého. Ať už ze soucitu či vztekem. Je to jedno, droga už je stejně dávno zavraždila. Další paprsky letního slunce dopadají na koleje. Ptáci stále zpívají, vzduch pořád voní. Jenom ta rosa už vyschla.

S. Suchý, 2. S

SONET

*Každým krokem cítí, že snad má to takhle být.
Než naděje mu k srdci zbloudí, pro ten pocit
bude tu stále žít.
Ať minulost se ztratí v silných řečkách,
a ne v kapkách slz.
Potoky štěstí povedou tě cestou.*

*Cestou skrz podlé nástrahy a mylné touhy,
zradu a závisti k druhým trochy.
Přítom naděje se ztrácí
a zdánlivý konec nastává.*

*Posledním krokem už slzu ztrácí.
Ta však nepadá, jen pomalu se snáší.
Zíraje ji do dlaně zachytí.*

*S hlubokým nádechem oči zavírá.
Vědom, že spoléhat na osud je myšlenka slepá.
Každým krokem určí teď svou cestu sám.*

T. VACEK, 2. S

O LÁSCE

*Dnes a denně se mě lidé stále ptají,
láska co je vlastně zač.
Je to dar i utrpení
s osobou nejmilovanější.*

*Osud nám však nepřeje být spolu,
nesnesl bych, abys trpěla
či jen smutná byla,
jelikož jsi láska mého srdce.*

*Plamen lásky ve mně hoří,
při obyčejném pohledu na ni.
Ta tvář, ty modré oči či jen pouhý úsměv,
ona je ze všech nejkrásnější!*

*Avšak uspokojení pro mne bude
i jen pohled na to,
jak jsi šťastná,
jelikož ty jsi osoba pro mě nejcennější!*

O. KULHA, 2. S

VZPOMÍNKA

*Vzpomínám na Vánoce,
krásný to čas,
který nenechá chudáka
v klidu spát,
i když nemá hlad.*

*Teplota klesá,
nervozita prudce roste,
kde dnes bude jeho lože,
v kapse ho studí ostří nože.*

*Majetek svůj v tašce nosí,
drobné mince chrastí,
v životě ho čeká spousta pastí.*

*Zahřívá ho démon alkohol,
jediný jeho kamarád,
kterého má od srdce rád.*

JAN GRILL, 2. S

TY JSI TEN

*Ty jsi ten, koho miluji,
někdo, pro koho
svůj život maluji.
Někdo, o kom snívám,
když si ráno zpívám.*

*Srdce mě bolí
ruce se třesou,
ty jsi pryč
a mé nohy mě za tebou
neodnesou.*

*A zase je to tu,
láska k tobě mě svírá
a ty se o jinou (slečnu) opíráš.*

*Srdce mě bolí
a ty jen hledíš,
ale ono se samo nezahojí.*

L. GUTOVÁ, 2. S

NEJISTÁ CESTA

*Bloudím dnem, nocí i ránem,
žiju ve strachu o sebe,
nejsem v těle svým pánem,
mám oči plné prachu,
vzhlížím na nebe.*

*Vidím tam barevné pásy,
myslím jen na tebe,
myslím na tvé vlásy,
při tom pomýšlení roním slzy lásky.*

*S dalším ránem přichází úleva,
mezi stavy není dlouhá prodleva,
Postupně mi dochází, že mi scházíš.*

*Nevyspalý, sám klopýtám dál,
každým krokem slzy polykám.
Tíše si přísahám, že k tobě doklopýtám.*

R. ŠAVR, 2. S

DEJ SI MRKEV, AŽ LÍP VIDÍŠ / Díl šestý

Nee, zase ta škola. Notně oprýskaná budova na mě zamračeně hledí z výšky, ale čím víc se přibližuji, tím víc se její imaginární obličej rozjasňuje a usmívá. Těšila se na mě? Možná. Zamřížovaná okna v přízemí vypadají jako vězení. Až mě spolknou její těžká vrata, nebude z nového školního roku návratu. S posledními kroky váhám. Nechci ještě opustit ty báječné prázdniny. Pět kroků. Čtyři. Tři. Dva a půl. Dva. Jeden a tři čtvrtě. Jeden a půl. Jeden a čtvrt. „Tobě se sem vážně nechce, vid?“ ozve se Marcel a herdou do zad mě postrčí do příšeří vstupní chodby. A volno je v tahu. „Dík,“ zabručím na oplátku a vyrazím po schodech. „Hele, nebuď bruchoun a usměj se, že zas vidíš

svýho nejlepšího kamaráda. Ještě nikdo neuměl na to, že skončili prázdniny. A koukej, kdo se támhle vlní,“ a ukazuje mi osobu, která právě zašla za roh. Neviděl jsem, kdo to byl. „Kdo?“ ptám se. „To ti vyčaruje úsměv, kamaráde,“ a rukama naznačuje tvary ženské postavy. „Pánové, to si laskavě nechte na doma,“ zazní od popuzené třídní, učitelky na technologii. „Sašo, vždyť to jsou kluci. Taky jsem byl takovej. Ať si užívaj, dokud můžou...“ odpoví jí tělocvikář a mrkne na nás.

Urychleně se přesuneme do nejvyššího poschodí do naší třídy a pak začne uvítací hodina. Probíhá klasicky, a tak celou dobu nervózně pokukuju po Martině. Mám ji potom oslo-

vit? Nebo nemám? Chce se mi, ale nejsem si jistý. Marcel mě chvíli sleduje, a pak šeptem vážně pronese: „Měl by ses jí zeptat, jak se měla o prázdninách. Je hezky opálená, určitě někde byla.“

Zvoní, třídní se s námi pro dnešek loučí. Zítra začínáme už podle rozvrhu. Paráda, to jsem si vždycky přál. „Hele, tak se měj. Ty to zvládneš,“ loučí se se mnou i Marcel a povzbudivě mě poplácá po rameni. Nesměle se teda připojím k Martině a pozdravím ji. Oči jí zazáří štěstím a já se do nich vpiju. Debata plyne jako voda, ale nevnímám slova, jen její pohyby se rty. Z omámení mě probere až její „ahoj“ na konci školní příjezdové cesty. Neochotně jí odpovím a vydám se domů. Kruci, jsem beznadějný případ. Lítám v tom až po uši.

-Krejčovic-

Vytrácí se slušnost?

Otázka v titulku byla námětem malého zamýšlení v hodině občanské nauky ve třídě 3.S. Předkládám zajímavé názory několika žáků, posuďte sami.

Jiří UHER

Slušnost, úcta, respekt, v dnešní době hledat něco takového je mnohdy nadlidský úkol. Když to vezmu z pohledu studenta nebo rovnou z mého pohledu, to, co si dovolí mladí žáci k těm starším, je někdy vrchol. Já v jejich letech, myslím žáky šestých, sedmých tříd základních škol, když jsem procházela kolem starších, sklopila hlavu a mlčela. Dnešní děti ale různě pokřikují, nadávají, dělají ošklivky. Pro mě něco nepochopitelného.

Rovněž úcta ke starším lidem v normální společnosti je slabá. Takový typický příklad: dnes už jen málokdy uvidíte v hromadné dopravě, jak mladší pustí sednout důchodce o holi. Někdy se s ním o dané místo i předhánějí. Neuvěřitelné. Slušnost se opravdu vytrácí. A jestli to půjde dále tímto způsobem, budou si všichni rovni nehledě na stáří, vrstvu společnosti, postavení. Stane se z nás chlév zvířat, která na sebe budou bez ohledů nadávat.

Markéta Čondlová

Připadá mi, že s příchodem naší generace se něco změnilo, ale nejsem si jistá, zda to zrovna já můžu posoudit. Když jdu po ulici, každý druhý člověk má v uších sluchátka, má svůj vlastní svět a o dění kolem se nezajímá. Nemyslím si, že slušnost vymizela, jen mi připadá, že se lidi na ulicích stávají neosobními, uzavřenými.

Vybavuje se mi scéna z filmu Občanský průkaz, když hlavní hrdinové jeli vlakem (myslím, že na koncert Plastic People) a každý se tam bavil s každým, ač se vůbec neznali. To už teď neexistuje.

Moje generace je neuctivá, ale ta po nás ještě horší. Příklad: já v 1. třídě měla strašný respekt z deváťáků, teď ke mně přijde sedmileté děcko a začne sprostě nadávat.

Adéla Hošková

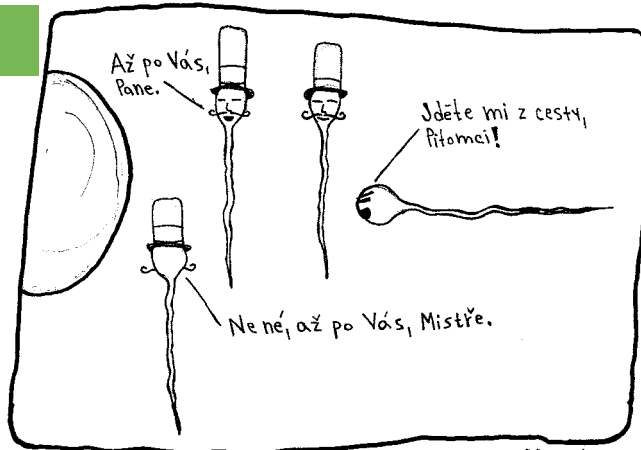
Myslím si, že v dnešní uspěchané době se slušnost určitě vytrácí. Už od malička dnešní počítačové děti vidí násilí v TV, PC hrách, i když se rodiče snaží výchovu nezanedbávat. Myslím, že lidé byli dříve slušnější, protože tolik nespěchali a měli pro sebe více času. Ale na druhou stranu se najde ještě pár výjimek a opravdu občas uvidím nějaký hezký skutek, který lidé pro druhé udělají. Abych odpověděla na otázku, myslím si, že se ztrácí slušnost mezi lidmi a je jen na nás, jak vychováme další generaci, aby nebyla jako ta dnešní plná nevědy, násilí a drog.

Ivana Bártová

Nedávno jsem četla takový výkřik do tmy v jedné skupině na facebooku, že žena by měla podávat ruku jako první. Pod statutem se kupily komentáře a každý názor byl jiný.

Jedni tvrdili, že v téhle době je to již nesmysl, protože žádnou z dívek snad už nikdo takovému chování nenaučil. Druzí byli smířlivější a přitakávali dnešní době, avšak upozorňovali na chování ve vysokých kruzích, kde je potřeba mít náležitě vychování a teď nemám na mysli mít umyté ruce před jídlem. Třetí skupina však byla přísně pro etiketu. Já osobně se kloním k názorům druhé skupiny.

Vždycky mě fascinovaly staré filmy, v nichž byli muži praví gentlemani. Líbali ženám ruku při pozdravu, sundávali jim kabát, odsunuli židli u stolu a celkově byli galantní. V dnešní době aby člověk tohle pohledal. Generace pana učitele Uhra určitě ještě kus té galant-

2012 © 4Chan

nosti má, ale o dvacet let mladší muži ji více a více ztrácejí. Nemluvě o mých vrstevnících. Obzvláště mi vadí, když na dívku spustí z plných plic sprostě a nevybíravě. A o ještě mladší generaci se ani nechci zmiňovat.

Markéta Kolaříková

Kateřina Geislerová

Jednoho chladnějšího víkendu jsem byla s kamarádkou pozvána na přehlídku pařížské návrhářky KATEŘINY GEISLEROVÉ. Ano, je Češka, ale žije v Paříži. Nakonec to dopadlo tak, že přehlídka byla až v neděli, ale my přijely na sobotu. Mohly jsme si zkusit modely, nechat se nalíčit, podívat se na francouzské spodní prádlo a občerstvit se ve francouzském stylu. Neodolala jsem a zeptala jsem se paní návrhářky na pár věcí.

Proč jste se odstěhovala do Paříže?

Nejdřív kvůli lásce a studiu, láska pominula, ale u navrhování jsem setrvala.

Jak navrhujete své modely?

Jsou hlavně šité tak, aby zvýraznily ženský pas a naopak schovaly boky. Na rozdíl od ostatních návrhárek jsem své modely nikdy nekreslila, rovnou jsem je spíchla.

Je těžké se v Paříži prosadit?

Určitě, zatímco v Praze máte tak dvacet známých návrhářů, v Paříži jich je dvě stě.

Jak se liší pařížské dívky od českých?

Pařížské dívky jsou většinou menší, průměrná výška je 160 cm. A jsou drobnější, mají menší ramena než Češky.

Jací jsou Pařížané?

Jsou málo vřelí, neusměvaví. Když je potkáte na ulici, spíše se mračí.

Jak vypadají pařížské byty?

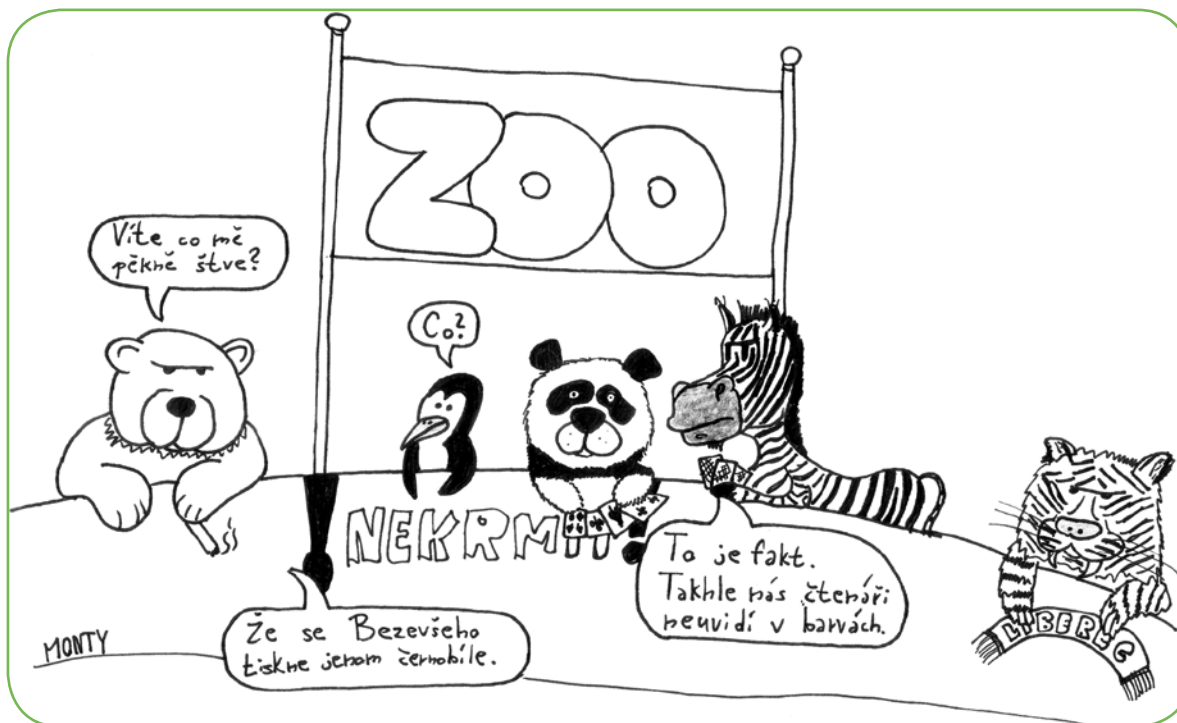
Pokud nebydlíte v nějaké luxusní části Paříže, jsou byty dost nevzhledné. Pražské jsou oproti nim nádherné.

Kateřina Geislerová používá velmi příjemné přírodní materiály (hedvábí, bavlna) a střihy. Modely jsem si zkoušela a byly pohodlné, sama bych si pod ně ani nevzala spodní prádlo (byly hodně upnuté, a tak by jen překáželo a dělalo záhyby).

Více na katerina-geislerova.com.

- YumeOokami -

blémy – např. když malého chlapce při sbírání lesních plodů přepadne vlk.

Z hodin mluvnice:
Při určování mluvnických kategorií u slova „záda“ dojde ve třídě k vášnivému diskuzi, zda se jedná o číslo množné či jednotné. I po následném výkladu týkajícího se čísla pomnožného žák nevidí jiné východisko:

– „Paňčitelko, tak já bych řekl hřbet a tím je to vyřešený.“

VYBRALA LENKA LIMBERSKÁ

Z hodin češtiny ve 4. S:
žák: Paní učitelko, můžu si zvednout telefon? Už mi potřetí volá nějaké neznámé číslo.

paní učitelka: Můžeš

mi říct, jak můžeš vědět, že ti zvoní telefon, když ho máš mít vypnutý?

žák: No, to je slyšet.

S panem třídním učitelem ve 4.S:

pan třídní učitel: Na zkoušky jedte radši na koni. Vlak jede, autobus jede, ale Myšák nejede.

žák: Ale, pane učiteli, to bylo jen jednou.

VYBRALA - MIŠCA-

Z odborného výcviku:

žákyně: Může se dát škála do náložky.

učitelka: Proč, jak jsi na to přišla?

žákyně: Mně se nechce vstávat od stolu.

VYBRALA MONIKA TOMANOVÁ

PERLIČKY

Test z literární teorie:

Jaké znáš dramatické žánry?

– Stařec a moře, Romeo a Julie, Smrt (bílých) jelenů

Test ze starověké literatury:

Jaká část Bible byla základem židovského náboženství a jakým jazykem byla napsána?

– Starý zákon (egyptština), Nový zákon (sumerština)

Z jakého období pochází Starý zákon?

– Z konce 4. tisíciletí př.n.l.

Kdo je považován za autory evangelií?

– Homér
– Jan, Martin, Vojtěch, Josef
– Matouš, Jidáš
– Cyril, Metoděj

Co je to „Zjevení Janovo“?

– Chudému poutníkovi se zjeví Janov

Jaké tři oddíly má starší část Bible?

– Úvod, děj, ukončení-závěr
– Stvoření světa, Stvoření člověka, Kázání
– Korán
– Tóra, Fauna
– Trója

Co patří k sumerským literárním dílům?

– O blesku a stesku
– Kein a Abel

Jaké dva významné indické epy znáš?

– Ilias, Gilgameš

Na co a čím se psalo ve staré Číně?

– Psalo se dřívě husími brky, ale pak se vymyslelo „čínské pero“, které se užívá dodnes.
– Na plátna (prostěradla, kusy bílých hadrů)

Jací čínští básníci vynikali v 8. stol.n.l.?

– Šejkspír

Kdo je jedním z největších indických básníků a jakou jeho báseň jsme četli?

– Homér – Ilias a odisea

Kdo přebásnil čínskou poezii do češtiny?

– Doktor Vladimír Kocour

Z pětiminutovky: (měla prověřit vypracování domácího úkolu – výpisky z učebnice)

1. První český kronikář píšící latinsky

– Zdeněk Burian

2. Něco o jeho životě

– Zaměřoval se hlavně na pravěk a své knihy měly krásné ilustrace.

3. Co napsal?

– Lovci mamutů

4. O čem jeho dílo je?

– Vypráví o skupině – spíše o tlupě pravěkých lidí. Celá kniha se točí převážně okolo lovu mamutů, ale jsou zde i jiné neshody a pro-

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

- dílo Jaroslava Vrchlického Noc na
- povídka Boženy Němcové, která ukazuje vesnický život a reakci lidí na rozdílnost
- fejetonový román Karla Čapka na absolutno
- román Charlotte Brontëové Jana.....
- nejznámější dílo Viktora Dyka motivované staroněmeckou pověstí
- tragédie Williama Shakespeara inspirovaná historickou postavou skotského krále
- pedagogické dílo J. A. Komenského, jedná se o spis o vyučovacích metodách
- povídka z povídkového souboru Povídky malostranské od Jana Nerudy
- dílo Jonathana Swifta cesty
- společné dílo, divadelní hra Aloise a Viléma Mrštíka

-MIŠCA-

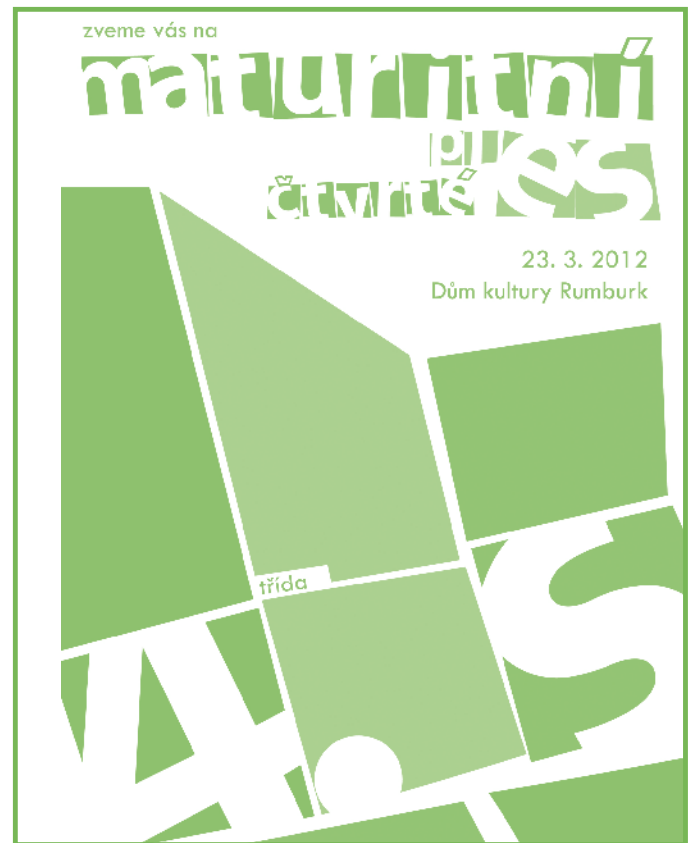

Milí čtenáři, nemůžeme jinak, než otisknout pozdrav od našich cestovatelů a kamarádů Kláry Kunovičové a Marka Wintera, bývalých studentů polygrafky, kteří jsou ve světě jako doma a o kterých jsme několikrát psali.

-ŠA-

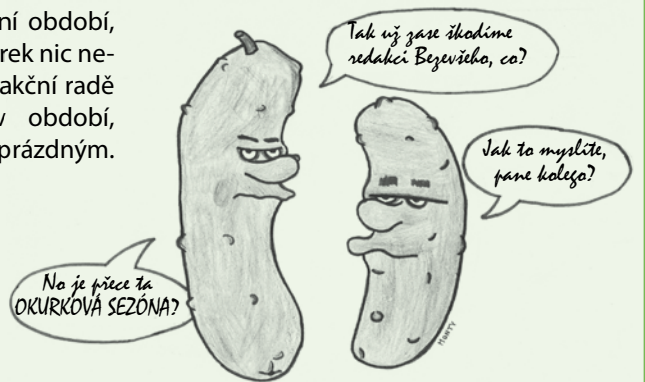
Ahoj polygrafáci! Srdečně Vás zdravíme z daleké Sri Lanky. Právě jsme přímo v srdci čajové oblasti Cejlonu a dále pokračujeme vlakem skrz další nekonečné čajové plantáže. Jsme v horách a je tu chladněji. Na jihu u moře bude ale zase teplo. Těšíme se na moře! Myslíme na Vás, když jsou tam teď takové mrazy. Srilančani jsou usměvaví a v tmavých tvářích jim svítí bílé zuby. Holky mají dlouhé copy a sem tam potkáme oranžové holohlavé mnichy s mobilem či notebookem. Brzy míříme do jižní Indie a Rajasthanu.

KLÁRA, MAREK, EMÉKE (LETITÝ MASKOT A KAMARÁD)

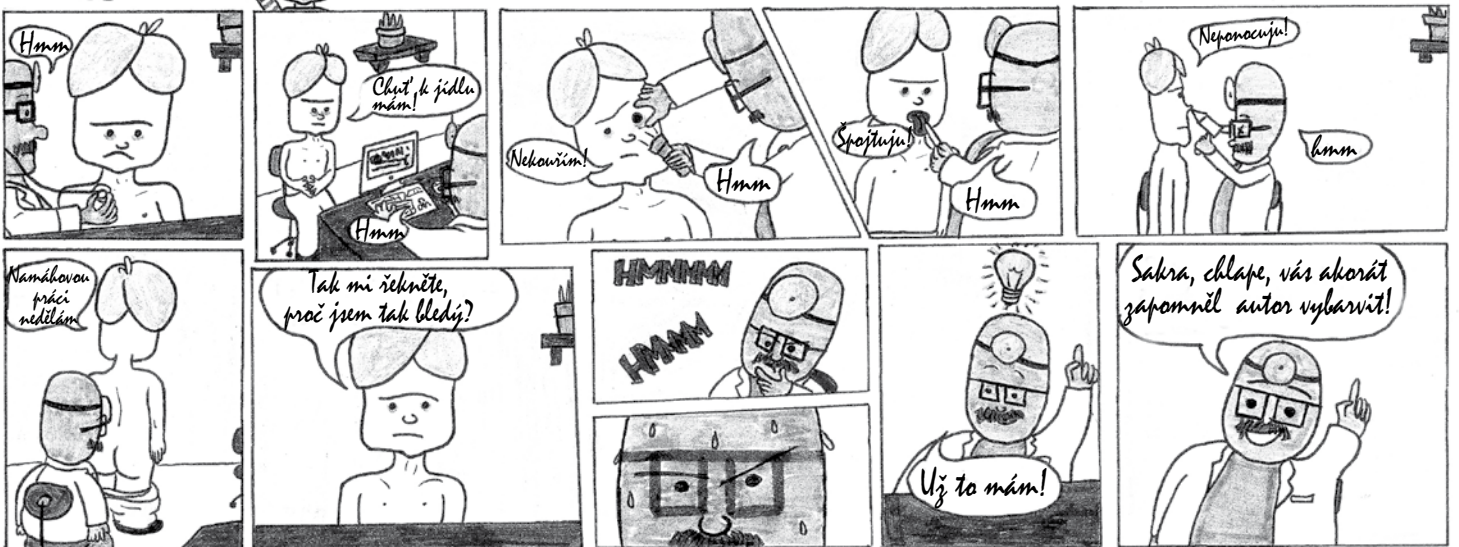
Okurková sezóna je letní období, kdy se kromě úrody okurek nic neděje, avšak my ho v redakční radě užíváme pro jakékoliv období, které by se zdálo být prázdným. A to je právě únor. Je po Vánocích a do prázdnin daleko. Jestli opravdu nebylo o čem psát, posuďte sami, až přečtete tyto noviny.

-ŠA-

Lubošův svět U LÉKAŘE

Píše a kreslí: Oldřich Dudek

BEZEVŠEH 3A

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 ks. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), M. Casková (MišCA), M. Kolaříková (Krejčovic), D. Pavlíková (YumeOokami), P. Anděl (Peeter), P. Bergr (Disco Stue), L. Pavlisová (Pavliska), P. Badová (Boudý), M. Černá (Chucky), O. Dolejš (Andrew), O. Dudek (Monty), Michal Kunte. ■ Webdesign: Bc. L. Szöllősiová ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata